

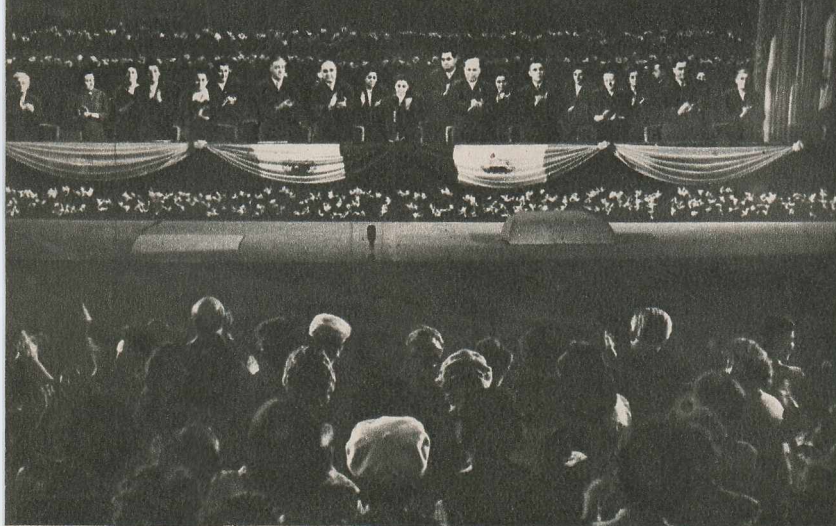
Nr. 10 (250)

Anul IX
12 martie 1960

**JOC DE LÎNGĂ
MUREȘ**
(Fotoreportajul din
pag. 11-12-13-14)
Fotografate de
S. STEINER

Proletari din toate țările, uniți-vă!
FLACARA
REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

TRAIASCA 8 MARTIE
ZIUA INTERNATIONALA A FEMEI

↑ Un aspect de la solemnitatea înmînării de ordine și medalii la Prezidiul Mă Adunări Naționale. În fotografie: tovarășul Ion Gheorghe Maurer înmînă Ordinul Muncii clasa a III-a mulgătoarei Stancu Valeria de la G.A.S. Bălteni

← Prezidiul adunării festive organizate de Consiliul național al femeilor din R.P.R. sala Teatrului de Operă și Balet.

Cu prilejul sărbătoririi pentru a 50-a oară a Zilei internaționale a femeii, în între țară au avut loc numeroase manifestări. La Teatrul de Operă și Balet al R.P. Române, Consiliul Național al femeilor din R.P.R. a organizat o adunare festivă, iar la Prezidiul Marii Adunări Naționale s-au înmînat într-un cadru solemn ordine și medalii la 984 de femei. În țară și în instituții s-au ținut ședințe festive în cadrul cărora au fost evidențiate numeroase fete frumuse în muncă. În cinstea zilei de 8 Martie la Casa raională de cultură „Grivița Roșie” s-a deschis o expoziție cu obiecte lucrate de tinere muncitoare din diverse întreprinderi, iar la uzinele „Semănătoarea”, orchestrele de studio și de muzică populară ale Radioteleviziunii au prezentat concerte. Pretutindeni oamenii muncii și-au exprimat marea simpatie față de tovarășele lor de viață și muncă.

← Cu ocazia zilei de 8 Martie, orchestra simfonică a Radio-Televiziunii a dat un concert la F. R. B. Fotografia înfățișează un aspect din timpul acestui concert dirijat de Florica Dimitriu.

→ Duminică a avut loc la Combinatul poligrafic „Casa Școlii” o manifestare organizată în cinstea sărbătoririi Zilei Internaționale a Femeii. În fotografie: un aspect de la adunarea festivă.

← Întreprinderea de stat „Arta Model” a organizat la magazinul Victoria — în cinstea zilei de 8 Martie — o paradă a model de primăvară.

FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

„INIMĂ DE MAMĂ”. Mama cu care facem cunoștință în acest film — Anușka — își istorisește biografia. De la viața senină dinaintea Marelui Război pentru Apărarea Patriei, ea trece la traful zbuciumat, plin de suferințe, din timpul războiului. Dar Anușka răzbate prin toate nenorocirile,

rezistă, își ocrotește copiii. Părul ei e alb azi, fața ei poartă culele osteneții, inima îi dă, poate, semne de vîrstnicie. Dar a trăit cu folos, a dăruit vieții trei oameni de nădejde: copiii ei. „Inimă de mamă”, producție a studioului „Mosfilm”, avînd în rolul principal pe talentata ac-

trită Irina Skobțeva (Destemona din filmul „Othello”), merită să fie văzută de cele mai largi categorii de spectatori (foto 1).

„COTOFANA HOAȚĂ” are, de asemenea, caracterul unei biografii cinematografice. E biografia unei femei din alt secol, a unei iobage ruse, supusă bunului plac al moșierului care a cumpărat-o și care dispune de drepturi suverane asupra-i. Nuvela lui Herten, ecranizată la studioul „Mosfilm”, capătă azi valoarea unui document al trecutului, al unei epoci pe vece înmormîntate. Zinaida Kirienko, alături de dragă publicului nostru din filmele „Pe Donul liniștit” și „Soarta unui om”,

readuce din filele literaturii ruse chipul sărmanei Aneta (foto 2). „H-8”, un film iugoslav, cu titlu promițător, dar care nu împlinește speranțele, făcîndu-l pe spectatori să participe mai degrabă la un examen de încercare a răbdării.

„H-8” înfățișează un accident de circulație. Întîmplarea e, fără îndoială, tragică, și intenția realizatorilor de a se ocupa nu atât de împrejurările accidentului cit de pasagerii vehiculelor în cauză, merită să fie apreciată. Din păcate însă, insistența exagerată asupra fiecărui personaj, excesul de amănunte duc la un film apăsător (foto 3).

Lacatușul Nicolae Sindie împreună cu un grup de tovarăși.

Dacă ideea lui Nicolae Sindie ar căpăta un contur omeneșc, precis că ar avea o înfățișare foarte simpatică.

IDEEA LUI SINDIE

de M. MİRZA

... Cu această idee Sindie s-a întors la uzină.

Sintem în fața unei uzine. Privită din afară seamănă mai mult cu o întreprindere textilă. Curiozitatea și eventuala confuzie a trecătorului găesc un răspuns edificator în cuvântul înscris la intrare: „Semănătoarea“.

Numele acesta este bine cunoscut în întreaga țară. Multe mii de unelte, mașini și combine agricole sînt fabricate aici. Dar să nu ne oprim azi nici la uzină, nici la utilajele pe care le produce. Să căutăm oameni sau mai bine zis pe unul dintre ei. Pe care? La „Semănătoarea“ sînt peste 500 de fruntași în producție! Mulți au ordine și medalii, mulți au insigne și sînt evidențiați. Ne vom opri, totuși, la unul singur.

★

Este ora 3. Ziua de lucru s-a terminat. Poarta, care pînă acum cîteva minute lincezea, a prins viață. Lăcătușii, strungarii, inginerii, mecanicii, tehnicienii, vopsitorii, toți se îndreaptă, cu mai multă sau mai puțină grabă, spre ieșire. Iată-i: lăcătușul Oprea Alexandru, strungarul Cojocar Dumitru, inginerul Stupar, mecanicul Dușu Carol, vopsitorul Popescu Ștefan și, împreună cu un grup de tovarăși de muncă, iată-l discutînd aprins și pe lăcătușul Nicolae Sindie... Da... Nicolae Sindie. Vă amintiți? Acum cîțva timp i-a apărut fotografia pe prima pagină a ziarului „Scinteia“. Sub fotografie erau

scrise numai cîteva rînduri: „Șeful de brigadă Nicolae Sindie de la uzinele „Semănătoarea“ din Capitală este un lăcătuș fruntaș, cu inițiativă, avînd un nivel tehnico-profesional ridicat. În acest an el a realizat patru inovații importante care au adus mari economii întreprinderii. Numai prin aplicarea unei singure inovații propuse de el se realizează, în șapte luni, o economie de peste 670.000 lei“.

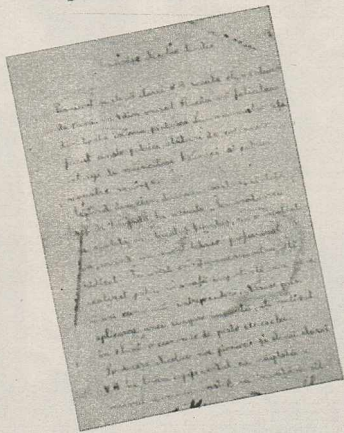
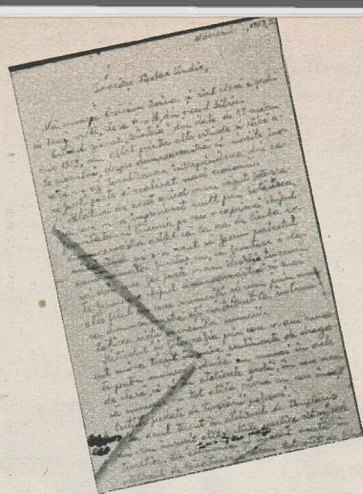
Nici nu trebuia o explicație mai largă. Patru inovații într-un singur an, din care numai una a adus economii de peste 670.000 lei. E o sumă!

Dacă ideea inovației lui Nicolae Sindie ar căpăta un contur omenesc, precis că ar avea o înfățișare foarte simpatcă. Cu aceasta este de acord și Sindie. Însă nu e de acord să-l întrebați despre felul cum a născocit inovația, pentru că l-ați pune în încurcătură; și răspunsul nu v-ar mulțumi. „A fost nevoie de ea și am făcut-o“ — spune el. Simplu, nu? Dar ideea? Ideea cum s-a născut? Să nu pornim de la datele tehnice.

După 20 de zile de frămîntări, ea s-a conturat în mintea lui Sindie. Încă două zile de încercări și soluția a fost găsită.

Cu problema rezolvată, Sindie s-a întors la uzină și a arătat că el își ia obligația să rezolve defectul de construcție al unei mașini produse în uzină.

Astfel a realizat Nicolae Sindie

Două scrisori.

inovația, care, pe lîngă punerea la punct a mașinii respective, a adus uzinei economii de materiale și manoperă în valoare de 670.000 lei.

Dacă vom căuta să aflăm cum s-a născut această inovație, vom constata că *din și prin muncă*: din muncă calificată, conștiincioasă și prin muncă făcută cu pasiune, prin muncă vie, creatoare.

Două scrisori

Așa s-a făcut că, în nr. din 29 noiembrie 1959 al ziarului „Scinteia“, sub fotografia inovatorului Nicolae Sindie a fost menționată această inovație. Mulți oameni au citit și au privit chipul lui Sindie. Au citit oamenii maturi, au citit și copiii, și elevii. Și iată că, într-o zi, pe adresa întreprinderii „Semănătoarea“ au sosit două scrisori adresate tovarășului Nicolae Sindie, șef de brigadă.

„Mă numesc Crăciun Doina și sînt elevă a Școlii de 7 ani nr. 12, clasa a VI-a A, din orașul Sibiu“ — așa începe una din scrisori. Și, după ce arăta că a citit „Scinteia“ în care se vorbea despre

alizările inovatorului Sindie, eva Crăciun Doina scria mai parte: „Articolul și fotografia în care v-am cunoscut au trezit mine sentimentul de dragoste ntru munca mea nu numai în ele de clasă, ci și în atelierele olii... Și în anul acesta, în atelierul de lăcătușărie al școlii, voi uta să-mi însușesc la fel de bine it lecțiile teoretice cât și cele actice“.

Și a doua scrisoare: „Noi, pionierii și elevii clasei a V-a B a olii elementare de 7 ani nr. 4 n orașul Bacău, vă felicităm n toată inima...“ Și mai de-urte: „Tovarășe Nicolae, pionierii și elevii clasei a V-a ne am angajamentul să urmăm emplul muncii dv., să învățăm t mai bine pentru a obține note ne și să fim și noi frunțași în învățatură, pentru a deveni t mai curînd muncitori harnici, astiți și frunțași... Primiți din rtea clasei a V-a B, un salut onieresc“.

Cînd a realizat perfecționarea hnică Nicolae Sindie nici nu

bănuise că ideea sa de inovație conținea și un puternic stimulent la învățatură pentru mulți tineri, pionieri încă, dornici să-urmeze exemplul.

Și un apartament

La începutul lunii februarie a anului 1960, Nicolae Sindie a fost chemat la comitetul de întreprindere și i s-a înmînat o cheie. 25 de muncitori de la uzinele „Semănătoarea“ au primit locuințe; printre acești 25 de muncitori a fost și Nicolae Sindie. Cheia pe care a primit-o era cheia noului său apartament din blocul ridicat recent în bd. Magheru nr. 34.

Fără îndoială că tovarășul Nicolae Sindie ar fi primit oricum un apartament; dar acest apartament pe care l-a primit are o strînsă legătură și cu ideea de inovație pe care a realizat-o. Inovația sa a adus economii întreprinderii, iar din aceste economii o parte au contribuit la grăbirea construcțiilor de locuințe.

Fotografii de S. STEINER

Adresă a lui Nicolae Sindie: bd. Magheru nr. 34, etajul IV, apartamentul 19.

CU ANTIȘOCUL PRIN CAPITALĂ

... Bulevardul Tolbuhin, ora 10 dimineața. În fața unei clădiri înalte, un grup masiv de cetățeni.

— Da, un accident... Un copil de cinci ani, lăsat fără supraveghere să se joace pe balcon, a căzut în stradă de la etajul I.

Sosește o ambulanță sanitară.

— Salvarea copilului depinde numai de viteza cu care mașina va ajunge la Spitalul de Urgență — își dau cu părerea cei strînși la fața locului.

Copilul este așezat în nesimțire pe brancardă și urcat în ambulanță. Dar spre mirarea celor mai mulți, mașina nu pornește. Trec zece minute, douăzeci, treizeci de minute... Cîțiva cetățeni se alarmează:

— Ce se întîmplă?

★

Am aflat ulterior: copilul a scăpat cu viață.

În răstimpul celor treizeci de minute, cît a stat mașina pe loc, rănitul a fost operat și reanimat prin transfuzii de sînge, de către medicul specialist al ambulanței.

Așadar, un lucru nou în activitatea Stației de salvare: ajutorul calificat, la locul accidentului. Pînă nu demult, lupta colectivului de aci ținea pe un vrăjmaș periculos: timpul — minutele și secunde ce veneau să se interpună între anunțul telefonic al solicitatorului și depunerea bolnavului la Spitalul de Urgență.

Prin înființarea serviciului de asistență medicală la domiciliu și prin punerea în circulație a mașinilor antișoc, metoda de salvare a accidentaților în stare gravă a suferit o schimbare radicală.

Noile automobile sanitare, amenajate în atelierele Salvării, reprezintă, de fapt, mici camere de operație, mobile. Interiorul lor, iluminat prin tuburi fluorescente, este utilat cu aparate de transfuzie, de reanimare, de anestezie și cu întreaga trusă medicală și farmaceutică necesară intervențiilor chirurgicale de mare urgență.

Bolnavii în stare gravă pot primi un ajutor calificat chiar în timpul transportului (transfuzii de sînge, oxigenare, respirație artificială sau intervenții chirurgicale mai ușor de efectuat). Un accidentat — care pînă nu demult, din pricina gravelor traumatisme, nu suporta transportul într-o mașină de salvare obișnuită — ajunge acum, cu antișocul, într-un timp scurt la Spitalul de Urgență. În plus, sanitarul afectat mașinii are posibilitatea să țină o legătură strînsă cu personalul Stației de salvare, prin aparatul de emisie-recepție radiofonică, instalat în cabina șoferului. Iar după terminarea misiunii mașina este anunțată, la nevoie, tot prin postul de radio-emisie, spre care alt punct al Capitalei trebuie să se îndrepte. În felul acesta, se economisesc minute prețioase.

Vă prezentăm mai jos, patru imagini fotografice desprinse din munca antișocului.

Liviu MAIOR

Fotografiile autorului

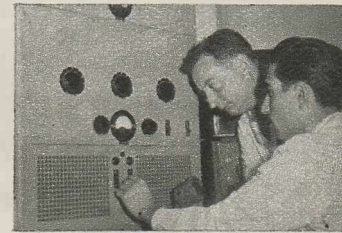
De pe Calea Rahovei, antișocul a ridicat un bolnav în stare gravă. Chiar în timpul transportului se administrează oxigen bolnavului, cu ajutorul aparatului de reanimare.

În timpul transportului, medicul și felcerița sînt nevoiți să execute grabnic o operație. Aceasta nu este incomodată de balansurile mașinii, a căror maximă amortizare este asigurată de constructorii ei.

Din cabina șoferului, felcerița ține — prin intermediul aparatului radiofonic de emisie-recepție — o legătură continuă cu Stația de salvare.

La Stația de salvare, operatorul Alexandru Mis și doctorul Walter Reindl urmăresc, prin radio-emisie, activitatea personalului sanitar de pe antișoc.

holar
între
două
lumi

POARTA BRANDENBURG

de Maria ARSENE

Sînt orele cinci după-amiază. Ninge cu fulgi deși. Peste Brandenburger Tor, peste întregul Berlin.

Privesc istorica poartă de zid ce desparte două lumi: lumea nouă de cea veche. Pe aci, de-a lungul vestitului bulevard Unter den Linden și pe sub arcada Brandenburgerului, și-au mărșăluit kaiserii armii în pas de giscă, iar Hitler și-a minat coloanele turbate după jaf.

Brandenburger Tor... Peste creasta lui străjuită de cei patru căișori și-a plimbat privirea sergentul Kantaria, înainte de a împlînta sus, pe cupola Reichstagului hitlerist, steagul roșu al libertății și eliberării popoarelor. Sînt orele cinci după-amiază. Ninge.

Am sosit de cîteva ore și pentru întia oară la Berlin. De pe cheiul Dimboviței noastre și pînă la poarta Brandenburgerului este un drum...

Alături de Dresda și Hamburg, Berlinul este unul din orașele germane care au suferit cele mai multe distrugerii în urma bombardamentelor. Dar aci, în sectorul democrat al Berlinului, ritmul construcțiilor și al reconstrucțiilor e uimitor: șantiere, binale, blocuri, întreprinderi și industrii nou înființate, refăcute, mărite, extinse. Cu aceasta te întâlnești în întreaga Germanie democrată. Cineva, un coleg de breaslă, a pomenit cuvîntul „minune”. Am cerut explicații. Abia mai tîrziu, cînd am străbătut tînăra republi-

că de la nord și pînă la sud, de la Warnemünde pînă la Weimar, am deslușit sensul celor spuse de colegul meu.

Se știe că mașina de război hitleristă a opus o crîncenă și desperată rezistență înaintării Armatei Sovietice. Luptele, cu urmările lor firești — bombardamente, distrugerii etc. — s-au dat pe actualul teritoriu al R.D.G. Deci aci a trebuit ca totul să reînceapă aproape de la zero. Spre deosebire de teritoriul din vest, unde generalii lui Hitler nu au opus aproape nici o rezistență, capitulînd și predîndu-se cu arme și bagaje trupelor anglo-americane. Și, totuși, nu este o „minune” ceea ce s-a realizat în numai un deceniu de existență a tînerei Republici Democratice Germane. Este rezultatul firesc al luptei poporului liber pentru viitorul său mai bun.

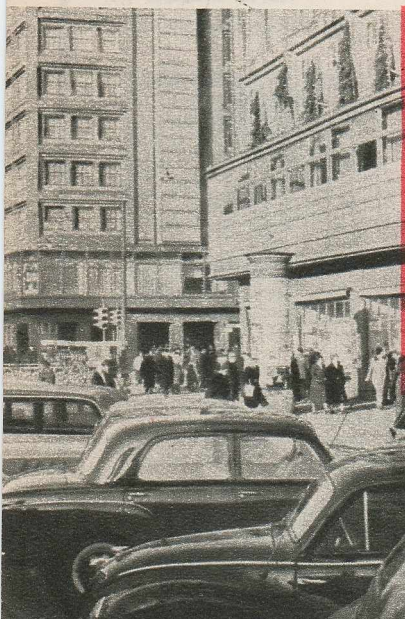
Se construiește și în Vest — în Berlinul trizonic aflat sub „protecția” trupelor de ocupa-

Nu e necesar să se deplaseze pînă-n preeri sau păduri virgine, pentru a ucide. Și în Vest i s-a creat un climat propice.

Alexander Platz în Berlinul democrat.

Un simbol al prețurii de care se bucură scriitorii germani care s-au pus în slujba celor mai înalte idealuri ale umanității. Cunoscuta scriitoare Anna Seghers asaltată de cititori, pentru autografe (stînga jos).

În R.D.G. este permanent de lucru și se cîștigă bine. Constructorii își numără mulțumiți banii primiți pentru munca lor.

S-au ridicat acolo o serie de blocuri moderne, în care își au sediile diferitele societăți comerciale de peste ocean sau de mai aproape, de dincolo de Canalul Mineci. De asemenea, câteva hoteluri unde chiria pe 24 de ore este egală cu salariul mediu pe o săptămână al unui muncitor. În cafeneaua-restaurant de mare lux poți „colabora” la îmbăierea unei „girl”, cumpărând la un preț ceva mai convenabil decât cel al aurului o duzină de sticle de șampanie franțuzească, pe care ai dreptul să le verși peste umerii și trupul fetei complet goale, aflate în cada din mijlocul sălii.

Berlinul de vest... O cinică vitrină a opulenței marelui capital internațional. Reclamele, suspendate și țipătoare, într-o cromatică stridentă de neon, imbie, ațifă...

Silă și dezgust. Dispreț și ură din partea celor mulți, marea masă a vest-berlinezilor care, cu buzunarele goale, nu îndrăznesc să apese pe clanțele ușilor de cristal ale magazinelor de lux.

Uneori, seara, se mai aprind și altfel de lumini, acolo, în Vest. Torțe. Ele sînt purtate demonstrativ și în lungi șiruri, de către cei care au fost mușcați de colții fiarei naziste, iar acum se opun dirji valului de nazism ce se întinde iarăși, sub ocrotirea guvernului de la Bonn.

★

— Cum se circulă în Berlin? Există vama, control polițienesc

Manifestație în Berlinul de vest, împotriva fascismului și rasismului.

vestic?

Anomalia orînduirii administrative a Berlinului a suscitată nu o dată curiozitatea celor care, la înapoierea în țară, mi-au pus astfel de întrebări.

Berlinul democrat, marele Berlin, își are tramvaiele lui. „S-Bahn”-ul—trenul electric— ca și metroul aparțin, de asemenea, ca proprietate și administrație, Berlinului democrat. Ele circulă atît în sectorul democrat, cît și prin Berlinul de vest. Oamenii pot trece nestingheriți dintr-o parte într-alta.

Dar la punctele de trecere se pot observa zilnic zeci de persoane, familii întregi, care vin din Vest ca să se stabilească în Republica Democrată Germană. Am stat de vorbă cu mulți dintre aceștia. Sînt oameni sătui de șomaj, de așa-zisa „libertate” sau care nu vor să facă parte din armata N.A.T.O.-ului. Ei sînt cazați în cămine, unde rămîn maximum două săptămîni, pînă cînd sînt repartizați într-un serviciu, dîndu-li-se și locuință.

★

I-am văzut pe tinerii Berlinului democrat educați în spiritul iubirii între popoare și al respectului față de om. În timpul războiului, au fost prea mici ca să înțeleagă ororile. Acum ei au aflat adevărul și luptă pentru ca niciodată poporul german să nu mai cunoască blestemul fascismului și al aventurilor militare.

I-am văzut în fabrici pe viitorii ingineri și tehnicieni. Am stat de vorbă cu ei în școli, în biblioteci, la spectacole, în muzee. Vorbesc cu mîndrie despre Marx și Engels, Goethe și Heine, Schil-

brecht, despre realizările de acum ale patriei și perspectivele ce li se deschid. La 15 ani, Peter W. știe că va deveni inginer. Deocamdată învață și se pregătește practic într-o uzină din Berlin. Părinții lui Peter au murit în război: tatăl pe front, iar mama sub bombardament.

I-am văzut și pe cei din Vest. Atît pe tinerii care luptă din greu pentru existență, cît și pe domnișorii huligani în veste de piele neagră și cu buzunarele pline cu țigări americane. Fete barbar sulemenite, tunse „tîfos”, îi secondează. Am stat de vorbă cu unul dintre ei: îl cheamă Yost. L-am întrebat ce dorișă are, ce perspective, pentru ce meserie se pregătește. Mi-a răspuns cu o mină prefăcut melancolică:

- Aș vrea să am bani mulți.
- Ce să faci cu ei?
- Să călătoresc.
- Unde?
- În preerii sau păduri virgine...
- Ce să faci acolo?
- M-a privit uimit.
- Cum ce să fac? Să împuşc... Să trag!

★

Orele cinci după-amiază. Ningerar, cu fulgi groși, peste întregul Berlin. Mă opresc în fața fostului palat al lui Hindenburg, localul fostului Minister de Externe, distrus de bombardament. Sus, la intrare, cei doi lei de piatră — cine spunea înainte de război că atunci cînd li se zbirlesc mustățile, miroase a praf de pușcă în Europa? — par două pisici jigărite.

un imagine. La 15 ani, Peter W. rămas din faimosul hotel Adlon, unde erau găzduiți numai potențații celor trei Reichuri și regi cu sau fără coroană.

La o sută de pași înaintea mea. o ridicătură de pămînt. Un delușor! Bunckerul, ultimul lăcaș al lui Hitler, peste care și-au făcut cuib scaieții înecați acum sub ninsoare.

Mă opresc la poarta Brandenburg. Sub arcadă. O tablă indică: „Ende des demokratischer sektor”. Aci se sfîrșește sectorul Berlinului democrat. În dreapta, dincolo, e fosta clădire a Reichstagului. Oberlănderii și Speidelii i-au agățat drapelul Germaniei revanșarde.

Închid ochii. Aud parcă zgomotul armelor hitleriste, scrișnetul surd al șenilelor.

Numai pentru o clipă. Deschid ochii mari. Iată, pe acoperișul Reichstagului urmele pașilor lui Kantaria nu s-au șters încă. Rinjetul zvasticii, zăngănitul geamurilor sparte și vacarmul noilor vandalisme se opresc, frîmate, la această poartă. Huliganii n-au putut trece pe sub Brandenburger Tor. O altă Germanie crește în noua și puternica republică care construiește socialismul. Alături de ea se află uriașa forță de neînving a lagărului păcii și socialismului.

Îmi scot căciula și mă înclin. Mulțumesc, frate Kantaria! Mulțumesc vouă, mame sovietice, ai căror fii au sîngerat de la Stalingrad pînă pe cupola Reichstagului, pentru ca în lume să fie pace, și cîntec, și ris de copii.

CIULUVICĂ

— schiță —
de Petre SURUPĂCEANU

Ilustrații de N. POPESCU

Ciuluvică întreabă într-o doară unde-i sînt opincile și nevastă-sa îi răspunde, fără să dea importanță celor ce spunea, că a venit Ștefan, învățătorul cel nou, să i le oară și ea i le-a dat. Ciuluvică făcu dintr-o dată niște ochi de broască și rămase nemîșcat. Dacă i-ar fi spus că al lui cutare merge de vreo trei zile răsturnat, cu capul în jos, n-ar fi fost atît de mirat ca acum.

— Tu glumești! — zise Ciuluvică, după o vreme.

Avea în glas ceva rugător. Nădăduia, poate, că ceea ce îi spusese femeia nu-i decît o glumă nevinovată, menită să-l facă să ridă.

— Nu glumesc — răspuse femeia. I le-am dat.

Ciuluvică se lăsa moale într-un scaun și nu spuse decît: — M-ai pripocosit!...

Nu mai era nimic de făcut. Se va întîmpla ceea ce Ion Ciuluvică dorise din inimă să nu se întîmple.

— Te duci numaidecît și aduci opincile înapoi — hotărî el, tăios.

— Mă duc — răspuse femeia, mulțumită că supărarea omului ei nu luase alte forme, și pîri ca fumul.

De opincile astea ale lui Ciuluvică se lega o întîmplare. O întîmplare scurtă, din acelea care pot fi povestite cit ai fuma o țigară. Cu vreo două sau trei săptămîni în urmă, Ciuluvică îl întîlnise pe învățătorul Ștefan. De la el aflase că în sat va fi deschisă o expoziție.

— Ce fel de expoziție? — se interesase Ciuluvică.

— O expoziție ca toate expozițiile. O expoziție care să arate viața din trecut și de astăzi a satului Popul. Și o să fie nevoie și de opincile dumitale.

— Să vă dau opincile? — se mirase Ciuluvică. De ce să vi le dau tocmai eu? De ce nu vi le dă Alecu sau Miron?

— Nu! Mie opincile dumitale îmi trebuie! — răspunsese învățătorul, întînd pronunția cuvîntului „dumitale“.

Asta, pentru că Ciuluvică să priceapă că nu-i de loc o întîmplare faptul că tocmai opincile lui trebuie să fie duse la expoziție.

— Ce rost ar avea opincile mele la expoziție? — continuase Ciuluvică să se apere.

— Păi ele au un rost, că de florile mărului nu ți le cer eu. Se spune că e cea de pe urmă pereche de opinci pe care ai purtat-o în viața dumitale, fiindcă de cînd te-ai înscris în gospodăria colectivă ai început să te îndulești, nu mai porți opinci. Ți-ai cumpărat bocancii. Și apoi, cîcă o dată, la o horă, erai singurul om care mai purta opinci și singurul care mai rămăsese neînscris în gospodărie.

— Cine v-a spus toate astea? — întrebase Ciuluvică (avea el o bănuială, dar nu era sigur). Cine v-a spus, mă rog frumos?

— Buznea! — venise, simplu, răspunsul.

Aha, vasăzică Buznea îi spusese! Asta fusese și bănuiala lui Ciuluvică. Nici nu se putea să-i spună altcineva decît Buznea! Ciuluvică întrerupsese dintr-o dată discuția și plecase.

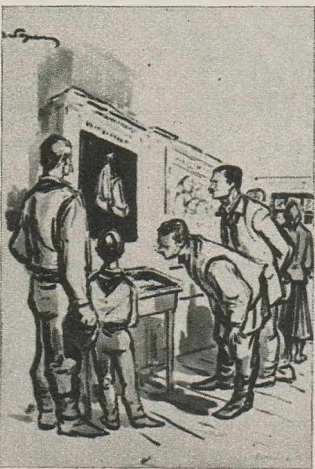
Intr-adevăr, Ciuluvică trecuse cîndva printr-un moment greu. Era horă în sat. Venise și el să joace, ca oricare. Abia după ce se prinsese în horă își dăduse seama că, în afară de el, nu mai era nimenea încălțat cu opinci. Ceilalți purtau bocancii sau pantofi. Ilie Buznea, de pildă, avea niște pantofi pe care trebuie să-i fi cumpărat de la Craiova, dacă nu chiar de la București. Careva l-a călcat pe Ciuluvică pe picior. A fost o întîmplare. O simpă întîmplare. Ciuluvică s-a supărat și a început să facă scandal. S-a adunat lumea în jurul lui. Din mulțime și-a făcut apariția Ilie Buznea. S-a apropiat de Ciuluvică. A venit cu pas domol. Se făcuse o liniște adîncă. Fiecare aștepta să audă ce-i va spune Buznea lui Ciuluvică. Nu o dată Buznea trecuse pe la Ciuluvică sfătindu-l să lase încăpăținarea de catir, de care era stăpînit, și să vină în gospodăria colectivă, să fie și el în rînd cu lumea. Dar degeaba. Orice încercare a lui Buznea fusese zadarnică.

— Ai venit și tu la horă, Ciuluvică? — a întrebat Buznea.

— Am venit! N-am voie să vin și eu la horă? Sau hora este a ta? Eu cred că am voie să vin la horă.

— Ai, sigur că ai! Ai voie să vii la horă. Dar du-te și ia-ți bocancii. Du-te, bre, și ia-ți bocancii! Bocancii ăia, pe care i-ai cumpărat ieri.

Buznea vorbea despre niște bocanci pe care Ciuluvică „îi cumpărase ieri“, adică despre un lucru care nu se întîmplase... Ciuluvică nu cumpărase nici

un fel de bocanci. Singurii bocanci pe care-i avea erau niște bocanci vechi, cazoni, cu plăcheuri roase și cu tălpile țintuite — cumpărați demult de la un plutonier, pe cînd Ciuluvică făcea armata. Erau niște bocanci urțiți, pe care nu-i încălțase de două ori de cînd îi luase. Iată de ce s-a inclinat Ciuluvică, atunci cînd Buznea l-a trimis acasă, pentru a se încălța cu bocancii „cumpărați ieri“. Dar Ciuluvică n-a mai rostit nici un cuvînt, semn că a depus armele. S-a strecurat printre oameni, mișcînd cu mare greutate coatele spre a-și croi drum. Semăna cu o pasăre de baltă, care abia învîța să înoate. Mai prin strădania lui, mai prin bunăvoința oamenilor, Ciuluvică a ieșit la margine și s-a făcut nevăzut. Mai țirziu, cînd a venit în gospodăria colectivă, se povestea despre opincile lui ca despre ceva de care rîzi, oricît ai fi de supărat. Ca dovadă, oamenii începeau să vorbească despre opincile lui Ciuluvică numai atunci cînd voiau să se veselească. Numai ce-l auzea pe cite unul:

— Vă mai amintiți de opincile lui Ciuluvică?

Asta voia să însemne: „Vă mai amintiți de vremea cînd tot satul se înscrisese în gospodăria colectivă, iar Ciuluvică rămăsese pe dinafară?“

Sau se spunea:

— Măi, al lui cutare, tu ai o mentalitate ca pe vremea opincilor lui Ciuluvică.

A sosit apoi în sat un învățător nou — tovarășul Ștefan — căruia i-a venit ideea să facă un mic muzeu. La Liuța Tudoran a găsit o hîrtie pe care boierul scrisese cîndva datorile cu care-l încarcase pe Liuță; de la Dumitru Anghel a luat doi țărși, primii țărși cu care a început în '45, împărțirea moșiei boierești. A adunat multe lucruri, iar printre acestea voia să aibă musai și opincile lui Ion Ciuluvică. Dar Ciuluvică nu i le dădea. Cum să i le dea? Nu le arungea cit au ris de opincile lui? Vor să ridă iarăși? El știe cum sînt orînduite obiectele într-un muzeu. Fiecare lucrușor are alături o mică etichetă, pe care se specifică locul de unde a fost adus acel obiect, al cui a fost și așa mai departe. Despre opincile lui Ciuluvică s-ar scrie, poate: „Acestea sînt printre cele de pe urmă opinci care se mai găsesc în satul Popul. Sînt opincile lui Ion Ciuluvică, cel încăpăținat ca un catir, care s-a scris ultimul în gospodăria colectivă“. Desigur că nu s-ar folosi cuvintele: „Ciuluvică, cel încăpăținat ca un catir“, dar chiar dacă nu s-ar folosi aceste cuvinte, oamenii îl cunosc destul de bine și știu cit s-a luptat Buznea cu el, pînă să-l ducă în gospodărie. O dată reamintite aceste lucruri, hohotele de ris ar fi fost gata. Și dacă ar fi numai atît! Dar muzeul va fi vizitat și de oameni din alte sate.

— Uite și o pereche de opinci! — ar spunea vizitatorii. Ale cui sînt?

— Ale unuia, Ciuluvică.

— Și cine-o fi Ciuluvică ăsta?

— Cine să fie! E unul care...

Și din nou s-ar depăna întîmplarea petrecută atunci, la horă, cînd Buznea l-a trimis acasă pe Ciuluvică, spunîndu-i să se încalțe cu bocancii „pe care i-a cumpărat ieri“. Măcar dacă lucrurile s-ar opri aci, ar fi bine. Dar se poate întîmpla ceva și mai și: prin satul Popul au venit de mai multe ori gazețari. A venit odată un tînar cu mustață. L-au fotografiat pe Buznea, tocmai cînd se împărțeau avansurile. După cîteva zile, apărî în ziar chipul lui Buznea. La fel s-ar putea întîmpla și cu opincile lui Ciuluvică. L-ar fotografia gazetarul acela cu mustăcioară și l-ar da la gazetă...

Porțița din grădina scriții scurt, apoi se auzi cum se închide trîntă. Ciuluvică știa că se întoarce nevasta lui. Numai ea avea obiceiul să intre pe porțița din grădina. Rareori intra pe

poarta cea mare. N-avea la ea opincile și Ciuluvică simți cum se prăbușește în el cea din urmă speranță. În loc de opinci, femeia îi întinse o bucăciță de hîrtie, pe care cineva o rupsesse grăbit dintr-un carnețel și, la fel de grăbit, scrisese cîteva cuvinte.

— Opincile nu mi le-a dat — spuse femeia, cu voce pierdută (se vedea cit de colo că-i pare rău pentru cele ce făcuse, fără știrea bărbatului ei). Opincile nu mi le-a dat. Numai biletul mi l-a dat. A zis să-i citești și să mă duc după aceea să iau opincile. Eu am vrut să le iau, dar zău că nu mi le-a dat! — se dezvinovăți femeia.

Dar Ciuluvică nici nu luă seamă la ce spunea ea. Se adînci în lectura bilețelului și, încet, încet, fața i se lumina. Învățătorul Ștefan îi făcea o

mare bucurie: îi spunea să liniștiți, că n-a scris pe etichete ale cui sînt opincile. „Am avut grijă — scria învățătorul — să nu fie nevoie de nume dumitale. Dacă ții cu tot di adinsul — adăuga el — pot să dau înapoi opincile. Dar ar mai bine dacă le-ai lăsa aici. Acasă la dumneastău degeab se joacă mițele cu ele. Pe ei aici, la muzeu, ele au un i educativ“.

— Ei, așa da, așa mai merg — strigă Ciuluvică și se ridă tîrește de pe scaun. Așa o așa mai merge!

Nu-i spusese femeii ce vrea însemne acest „așa mai merge“ Vorbea cu el însuși. Ei nu spusese decît că-i foarte bui

ființarea unui muzeu în sat pentru că din muzeu oamenii mai învață cite ceva și se deschid la cap...

TREI CĂRȚI TRADUSE DIN LITERATURA SOVIETICĂ

Petrus Brovka: „Cînd se unesc rîurile“

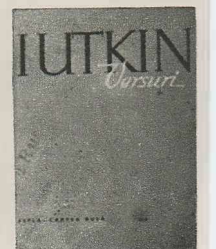
Cititorilor din România le sînt cunoscute numele și o parte din opera poetică a scriitorului sovietic Petrus Brovka, distins în două rînduri cu premii Stalin, președintele Uniunii Scriitorilor Sovietici din Bielorusia, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S. De astă dată, e vorba de un roman. E povestea emoționantă a făturii hidrocentralei „Prietenia între popoare“, la a cărei construcție au participat colhoznici din trei republici sovietice: Bielorusia, Lituania și Letonia. Această minunată temă l-a inspirat pe poetul Brovka într-o operă care e în același timp un vibrant jurnal liric și o matură construcție epică, prezentînd o multitudine de eroi-militanți comuniști, tineri ce-și împlinesc o conștiință nouă, oameni diferiți aparținînd familiei unite a popoarelor sovietice, pășind laolaltă, înfrunți în marșul impetuos spre comunism.

Iosif Utkin: Versuri

Acum 16 ani, un tragic accident a curmat brusc o viață de poet: colonelul sovietic Iosif Utkin, în vîrstă de numai 41 de ani, sosit cu puțin înainte pe platurile românești, în rîndurile glorioasele armate eliberatoare, s-a prăbușit cu avionul în drum spre patrie.

Culegerea din versurile lui Utkin, în traducerea bine realizată a lui Al. Andrioiu, editată de E.S.P.L.A. („Cartea Rusă“) oferă cititorului român răsvolitoarea autobiografie lirică a unui artist militant. Iată-l mai înlți pe Utkin cosmopolist, luptător pentru victoria bolșevicilor în revoluție și în războiul civil, apoi militant pentru triumful construcției pașnice a socialismului, și, în sfîrșit, bard al eroismului ostașului sovietic, el însuși ostaș neînfricat, crunt acuzator al cotropitorilor fasciști.

G. Leonidze: Versuri alese

De pe meleagurile înscrite ale Gruziei Sovietice ne-a sosit, în două rînduri, în anii 1950 și 1958, un drag oaspele și prieten al poporului român, poetul gruzin Giorgi Leonidze. Opera sa, cunoscută pînă acum la noi doar fragmentar, este înfățișată într-o culegere reprezentativă de versuri scrise din anii începuturilor Puterii Sovietice, pînă astăzi.

Giorgi Leonidze este cîntărețul minunatelor peisaje gruzine, al strărechilor epopei înscrise în codexul „Kartlis tshovreba“, ca și al prezentului strălucit în neconclenită transformare. Culoarea meridianală plină de savoare și lirismul pătimaș al poetului dau acestor versuri mult farmec.

Traducerea volumului aparține lui V. Kernbach.

JOC DE LÎNGĂ MUREȘ

Fotoreportaj de S. STEINER

Valorificarea originalului folclor al
giunii Autonome Maghiare—iată una
a principalele preocupări ale Ansam-
blui Secuiesc de Stat de cîntece și
jocuri din Tg. Mureș.

Minunată și rodnică preocupare!

Și dacă pline de sete de viață erau cîn-
tele și dansurile populare de aci chiar
pe vremea cînd grofii și moșierii,
oricășii și politicienii burghezi, ro-
ni și maghiari, stăpîneau și exploa-
tau bogățiile pămîntului și truda oa-
nilor muncii; dacă chiar și pe acea
vreme, cînd minoritatea națională
maghiară era asuprită, cîntecul și dansul
popular erau atît de iubite — lesne
putem închipui cu cît „foc” se cîntă
și se dansează astăzi, cînd nici jan-
darmul cu pană de cocoș al lui Horthy,
nici cel (fără pană, dar nu mai puțin
ălos) al burgheziei romînești nu mai
torizează satul.

Revoluția culturală și politica na-
țională justă, leninistă, a partidului
guvernului nostru asigură cea mai
bună dezvoltare unei culturi noi, socia-
te în conținut, naționale în formă.
Tradițiile vechilor cîntece și dan-
surilor populare se îmbină de minune cu
cele ale folclorului, care cîntă bucuria vieții
populare. Acest lucru l-au înțeles și acei
care au cules și valorificat cîntecele și
dansurile populare secuiești.

În paginile de față dăm cîteva ima-
gi din dansul „Joc de lîngă Mureș”,
creat de Ansamblul Secuiesc de Stat de
cîntece și jocuri, pe baza documentării
făcute în comunele Aluniș și Glodeni.

COPERTA NOASTRĂ:

Jocurile țărănilor din Aluniș au
inspirat pe creatorii acestui
„dans al flăcăilor”.

*Cînd membrii ansamblului din Tg. Mureș au venit în Aluniș, vestea s-a răspîdit în întreaga comună.
Și, pe dată, la cîminul cultural s-au adunat cei mai iscușiți cîntăreși și dansatori din rindurile colecti-
viștilor, ca să arate cît de frumoase sînt cîntul, jocul și portul lor.*

„O clipă de visare” — așa s-ar putea intitula această fotografie-studiu. De fapt, însă, nu e decît un portret al solistei Madaras Margit, făcut cîteva minute înainte de intrarea în scenă.

*Clarinetul, contrabasul, țambalul, to
Peste toate însă, domină arcușul pri
blu exec*

*Dans interpretat de Szölössi János
Ujhegyi Hedvig.*

ele tarafului ansamblului cîntă cu foc.
a Sándor. Iar flăcăii și fetele din ansam-
ș furtunos.

Dansatorii sînt ei înșiși culegători de folclor.
Iată-l în asemenea ipostază pe Szölössi
János. De astă dată, stă de vorba cu bătrînul
țăran Varga István, din Aluniș.

Ritm și vioiciune, de autentică inspirație folclorică — iată ce caracterizează dansurile Ansamblului Secuiesc de Stat din Tg. Mureș.

INIMĂ ȘI CHIRURGIA

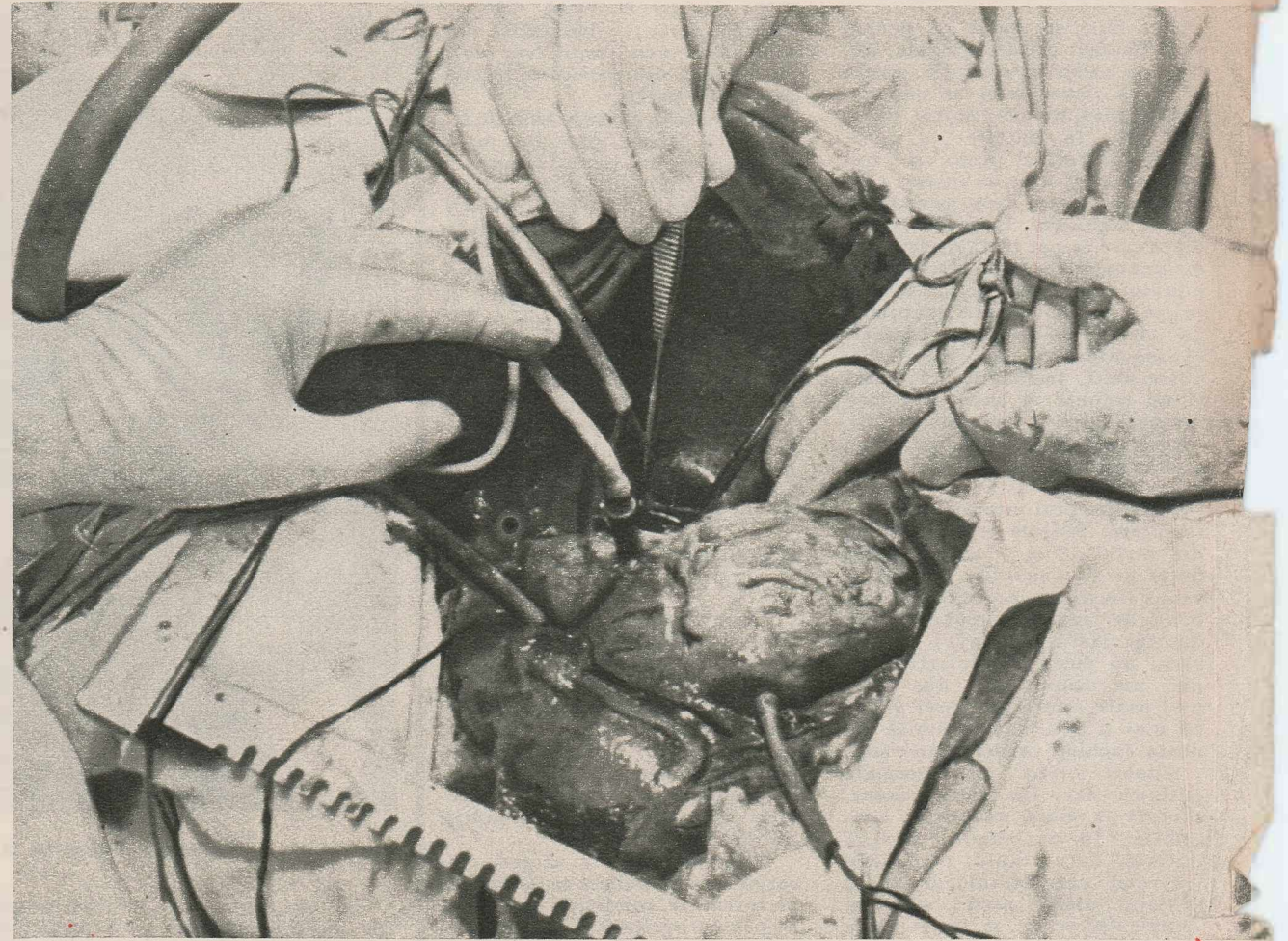
de Constanța BRATU

PASIUNE A MEDICILOR

ima e așezată în partea stînga a pieptului. Toată lumea o măcar din gesticulația primelor zile de la operă. Dar de ce se localizează oare oamenii, simptomele lor în inimă? De ce se „iubesc din inimă”, „mișie inima” și așa mai departe. Pentru că, de-a lungul mileniilor, din tată-n fiu, ei au identificat inima cu însăși viața. În momentul cînd „mîca jucărie” se desprinde de pe piept, încetează să mai trăiască. Să evităm această atitudine de evitarea a pus mulți oameni pe viață. Iar inima a devenit un obiect de pasiune generală a medicilor. Și, fără să prevadă cardiologia modernă de astăzi, cu secole în urmă, mulți dintre ei i-au atribuit părintește scutecele. De la viziunea unor medici din antichitate care puteau să jure că inima se amestecă mîncarea cu aerul, au trebuit să treacă foarte multe secole pînă cînd lumea să se orienteze asupra rolului real al acestui organ, asupra calității și cantității de motor principal al circulației sanguine. Pentru ca, în anul 1858, Harvey să publice 72 de volume în care să reveleze „ultimele” realitate a circulației, a cărei descoperiri ca francezul Servet să-și aducă pe rug, ca „eretic”, să de a fi descoperit, în 1553, circulația sîngelui de la inimă la membre și înapoi. Și istoria chirurgiei, istoria „jucăriei” care se desprinde din piept, cunoaște destule călătorii și pelerinaje de iertăciune în apă.

HĂRNICIE DE INIMĂ

Și se știe cine a creat imaginea de viață a inimii străpunse de săgeți ale lui Amor. În orice caz, oamenii nu sînt de acord cu ea, cel puțin cînd... cumpără mărre. În rest, inima rămîne în continuare cea mai autentică înfățișare ei: mai mult sau mai puțin în funcție de pară cu vîrfurile în jos, în interior și cam de mărimea pumnului celui care o poartă în piept. Pentru ca să-și poată îndeplini funcția de pompare a sîngelui, inima a fost foarte ingenios construită de natură. Un perete

Se pregătește deschiderea inimii.

vertical o separă în două jumătăți. Separarea este atît de netă, încît medicii le-au numit: inima dreaptă și inima stîngă. La rîndul ei, fiecare jumătate are două încăperi: una superioară (atriu), alta inferioară (ventricul), care comunică între ele prin niște căpăcele, ce se închid și se deschid succesiv (valve).

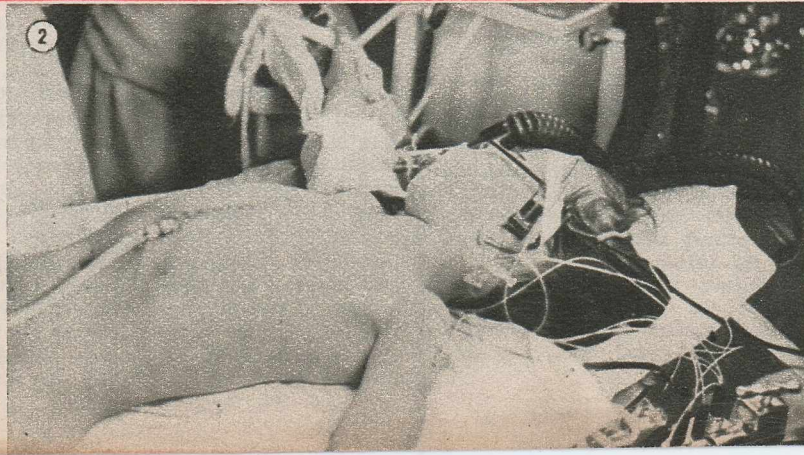
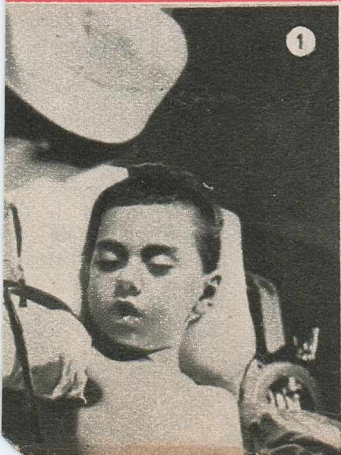
Acum pompa intră în funcțiune: mușchiul se contractă puternic. Din ventriculul stîng, sîngele pătrunde în aortă, cea mai mare arteră a corpului. De aici, în alte artere mai mici, apoi, printr-un complex sistem de irigație, este purtat prin tot corpul,

hrănindu-l cu oxigen și substanțe nutritive. Întoarcerea? La fel de ingenioasă! Încărcat cu unele substanțe nefolositoare pe care le-a colectat, cîrăușul se întoarce (prin vene) în atriu drept și, apoi, la „subsol”, în ventriculul drept. Cu aceasta și-a încheiat cursa mare — marea circulație. Dar cum trebuie neapărat să se oxigeneze, și cum treaba asta n-o poate face stînd, o pornește din nou. Inima se contractă, sîngele iese din „subsolul” drept, năvălește în plămîni, se purifică și, încărcat cu oxigen, se înapoiază din nou la inimă, în atriu stîng și, apoi, în ventriculul stîng.

Cursa (circulația) mică e și ea terminată. Și din nou începe marea cursă, fără nici o clipă de odihnă.

Pentru a face ca sîngele să parcurgă un întreg circuit în 23 secunde, adică 3.000 de circuite în 24 de ore, pompa cardia-

Eugenia avea o boală grea de inimă: boala albastră. Iată-o, înainte de intervenția chirurgicală 2. ... iată-o, după terminarea intervenției 3. ... și iată-o, acum!

că se contractă de 72 de ori pe minut, adică de 103.680 ori în 24 de ore! Probabil că, dacă ar fi cunoscut această extraordinară activitate din pieptul lor, oamenii n-ar mai fi apelat, în termenii de comparație, la hărnicia furnicii. Ar fi spus pur și simplu: o hărnicie de inimă. Și asta ar fi însemnat summum.

SOLUȚIA SALVATOARE

Dar cum se spune că pentru confirmarea oricărei reguli trebuie să existe și excepții, există și inimi... care nu-și fac datoria. Din păcate, neîndeplinirea datoriei are, în materie de cord, motive obiective: inima este bolnavă. Și sînt ușor de înțeles consecințele acestui fapt, pentru întregul organism. Există boli cardiace care se pot trata cu ajutorul medicamentelor, cu ajutorul regimului. Dar există și boli în care inima este modificată anatomic. În care sînt alterate gingașele ei ingeniozități de construcție. Între atri, bunăoară, nu există și nu trebuie să existe, în mod normal, nici o comunicare. Și, totuși, sînt inimi care, printr-un trist capriciu al naturii, s-au născut cu această deschidere. (Defectul septal interatrial). Consecințele? Sîngele arterial curat, din atriul stîng, trece în atriul drept și se amestecă cu sîngele venos (încărcat cu bioxid de carbon) de acolo. Circulația este dezorganizată; bolnavul respiră greu, nu poate face eforturi. Și nici un medicament din lume nu-l poate ajuta, pe bunul motiv că nici o substanță chimică nu poate închide orificiul anormal.

Alteori inima vine normală pe lume, dar, din diferite cauze, suportă în viață modificări anatomice. În așa-numita stenoză mitrală, de exemplu, căpăcelele (valvele) care deschid și închid orificiul dintre atriul stîng și ventriculul stîng se lipesc între ele. Inima face eforturi dramatice, ca să compenseze anomalia. Dar bolnavul simte și trăiește aceste eforturi.

Ce se poate face în asemenea situații? Ce se poate face, cînd inima vine anormală pe lume (boală congenitală) sau cînd a suferit în viață o modificare anatomică (boală cîștigată)? Singurul răspuns este: intervenția chirurgicală. Cu sau fără deschiderea inimii.

CU INIMA ÎN MÎNĂ

Spațiul dintre cele două coaste a fost lărgit. Toracele este deschis. Accesul devine liber. Iată inima pulsînd... „Mîna înmănușată o ia acum în palmă. Atenție mărită! Supravegheați respirația, pulsul! Acum, deschidem inima!

Bisturiul incizează miocardul. Nici o clipă nu trebuie pierdută; circulația este întreruptă; nu avem dreptul decît la 4-5 minute. Numai atîta vreme poate rămîne creierul fără sînge oxigenat. Degetele înmănușate caută locul anomaliai. L-au găsit... Ochii de deasupra măștii albe clipesc. Mina se întinde după ac. Coase... Încă un minut, încă două...

Ce să admiri mai întîi? Gestul chirurgical și măiestria aceasta, desfășurată pe cîțiva centimetri pătrați, în cîteva minute, sau îndrăzneala gîndirii care a creat condițiile tehnice pentru asaltul inimii? În ultimii ani, cu ajutorul experienței sovietice, s-a nă-

scut și în țara noastră și s-a dezvoltat în diferite clinici — Colțea, Panduri, I. C. Frimu etc. — chirurgia cardiacă.

Iată, bunăoară, clinica chirurgicală Colțea. Sute și sute de operații complicate au fost executate de acad. prof. dr. N. Hortolomei și prof. dr. Voinea Marinescu, cu colectivul chirurgical de aici. Fișele celor operați sînt, de fapt, niște biografii ale unor oameni readuși la viață. Căci ce altceva decît o biografie fără viață este traiul unui om obligat, uneori din copilărie, să stea mereu în pat?

O asemenea viață a avut R.L., o tînără femeie care nu putea munci și nu se putea bucura de nici una din satisfacțiile vieții. Acum patru ani a fost operată. Astăzi duce o viață normală: muncește, face gospodărie și chiar sport. Dacă ați întîlni-o la Predeal, pe schiuri, v-ar fi greu să presupuneți că inima ei a fost cîndva deschisă de chirurg.

Se pot enumera multe alte cazuri. Evident, foarte mulți dintre cei operați nu se gîndesc la sport și n-au voie să-l practice. Dar sînt oameni care în trecut n-ar mai fi putut spera nimic de la viață și care, astăzi, se bucură de ea din toată inima.

REZOLVAREA PROBLEMEI Nr. 1

La ora cînd s-au scris aceste rînduri, chirurgii de la Colțea trăiau nerăbdarea trecerii într-o etapă nouă, superioară, a activității lor: mutarea clinicii la noul spital Fundeni. Acolo, prin grija pe care statul nostru o poartă sănătății oamenilor muncii, chirurgia cardiacă va avea la dispoziție cele mai moderne condiții de desfășurare.

Problema nr. 1 a acestei chirurgii este că trebuie să se lucreze pe inimă, în condițiile în care ea nu poate fi oprită din funcțiunea ei mai mult de 4-5 minute. Altfel, se stinge viața creierului, survine moartea. Gîndirea omenească a căutat să smulgă naturii alte cîteva minute în plus. Prin reducerea temperaturii corpului — hipotermie — s-a reușit să se încetinească consumul lui de oxigen și să se adauge alte cîteva minute la timpul fatal al morții cerebrale. Astfel s-a ajuns la 6-8 minute. Dar, oricum, și 6-8 minute reprezintă un timp îngrozitor de meschin, față de complicatele manevre chirurgicale care trebuie făcute. În plus, obiectul operației nu este fix; el se mișcă, pulsează, singurează. Atunci? Cum se poate soluționa problema?

Răspunsul chirurgiei moderne este: scoaterea inimii din circuit. În timp ce ea suportă operația, o altă inimă să-i îndeplinească funcțiunea. Și în timp ce circulația se face extracorporal, chirurgul să poată lucra în liniște și fără grabă. Iată rezolvarea problemei nr. 1 a chirurgiei cardiace.

La spitalul din Fundeni chirurgii vor avea la dispoziție o instalație modernă pentru circulație extracorporală. Cu ajutorul ei, inima va putea fi scoasă din circuit 30-40 de minute. Aceasta va însemna nu numai realizarea în cele mai bune condiții a operațiilor care se fac acum, dar și abordarea chirurgicală a altor boli de inimă.

...Inima va putea fi temporar scoasă din circuit! Chirurgia noastră cardiacă se pregătește pentru un mare pas înainte. Succes!

Inscripție la o fotografie

CUM S-AU SIMȚIT ȘI CUM SE VOR SIMȚI COLONIALIȘTII BELGIENI

Patrice Lumumba la sosirea la Bruxelles.

Nici una dintre marile sau micile puteri coloniale nu s-au împăcat cu gîndul că va veni o zi cînd ele, „civilizatoarele” cu bița și cu automatul, vor fi puse în situația de a trebui să părăsească țările pe care le-au exploatat de veacuri și să renunțe astfel la dividende și profituri atît de ușor obținute. Tot așa cum n-au gîndit vreodată că va veni o zi cînd vor fi obligate să ia loc la aceeași masă cu victimele lor, cu purtătorii de cuvînt ai aspirațiilor de libertate ale popoarelor oprimate.

Și iată că, la conferința „mesei rotunde” de la Bruxelles — care avea la ordinea de zi problema independenței Congoului — alături de reprezentanții colonialiștilor belgieni s-a așezat un om cu mîinile bandajate și cu răni pe tot corpul — Patrice Lumumba, lider al mișcării de eliberare a poporului congolez. În momentul deschiderii conferinței de la Bruxelles, Patrice Lumumba se afla în închisoarea poliției coloniale din Stanley-

ville, arestat pentru că participase, în octombrie 1959, la demonstrațiile împotriva jugului colonialist. Bătut și schingiuit, Lumumba a fost eliberat numai în urma presiunii opiniei publice congoleze și a grevei reprezentanților Congoului la „masa rotundă”, care au refuzat să discute cu guvernanții belgieni, fără participarea la conferință a liderului lor. Patrice Lumumba a sosit așadar la Bruxelles, doar la o zi după eliberarea sa, cu mîinile bandajate din cauza rănilor provocate de cătușe, cu corpul numai o rană.

Faptul impune încerca întrebare: cum se vor fi simțit oare colonialiștii belgieni, cînd au trebuit să accepte să discute cu acest om, ale cărui bandaje de la mîini — care vorbesc pe concret despre roadele „civilizației” colonialiste — nu seamănă cîtuși de puțin cu manșetele imaculate ale diplomaților? Fie că nu le-a prea fost la îndemînă. Ceea ce nu i-a împiedicat însă ca, în aceleași zile în care — im-

preună cu reprezentanții celor 13 milioane de congolezi — fix data de 30 iunie 1960 ca zi a acordării independenței Congoului să organizeze (probabil în semn de „amintire” la despărțire) o masacre, să arunce gîndurile în locuințele ranilor congolezi, aresteze zeci și zeci de persoane bănuite a participa la luptă pentru independență, să confişte și să ia în mînturi și vite. În ultimă zvircolire agresorilor în acțiunea de asuprire a urmasilor săi sînt liți să-i acorde libertatea și independența. Și deoarece, asemenea lui „New York Times”, ei consideră probabil că s-au priștă stabilind o dată a de apropiată pentru proclamarea independenței Congoului, v să se războne cît n au vreme. Este în prea tîrziu. Pentru o indiferent de zvircolile colonialiștilor, poporul congolez va recăpăta — după lungi secole de asuprire — libertatea. puțin îi pasă cum vor simți atunci colonialiștii belgieni

Mariana PÎRVULESCU

MEZINUL

De fapt, la Botoșani a ființat un teatru încă în urmă cu un veac și o pătrim: teatrul lui Costachi Caragiale. Dar el a dispărut sub indiferența claselor avute. Apoi, după câteva decenii, s-a ridicat în acest oraș o sală de teatru — însă viața teatrală n-a existat aci. Protipendada botoșăneană își împodobise urbea cu un edificiu denumit pompos teatru, dar întrebuințarea lui era prea puțin... teatrală: baluri simandicoase, spectacole de iluzionism, reviste deochete ale unor obscure trupe bucureștene și, rar, câte un spectacol mai acătării, prezentat tot de către o trupă în turnou; la atât folosea această construcție.

Iată, însă, că în Botoșani s-a născut, acum un an și jumătate, un teatru permanent; e cel mai tânăr teatru al țării noastre, mezinul — cum i se spune. Clădirea sa, înălțată pe ruinele vechiului teatru, distrus de fasciști, nu mai servește drept decor arhitectural, ci-și împlinește rostul de a adăposti pulsațiile unei vii activități teatrale.

Istoria teatrului botoșănean, al 36-lea teatru de stat din țară, consemna, la 18 octombrie 1958, pe prima ei filă, deschiderea primei stagiuni cu piesa „Mielul turbat”.

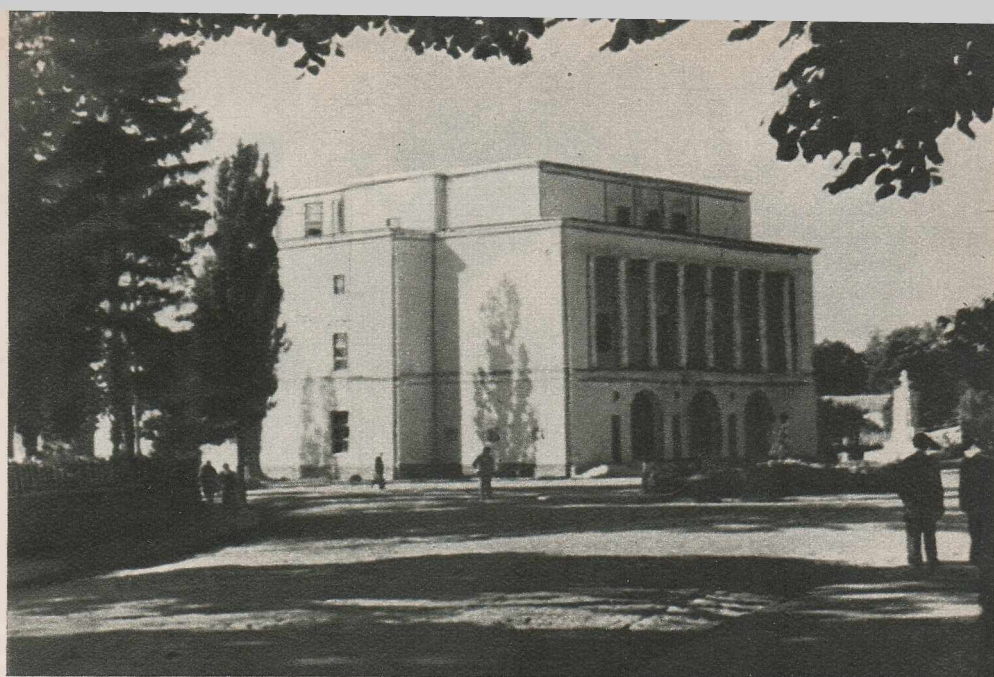
Prima punere în scenă a constituit și primul succes (și asta nu pentru că botoșănenii ar fi fost generoși cu tânărul lor teatru, ci pentru că, în realitate, entuziasmul colectiv realizase un spectacol de bună calitate): 11.000 de spectatori au urmărit replicile pline de haz, demascatoare, ale lui Spiridon Biserică!

Cînd vrea să vadă o nouă piesă, bucureșteanul ia ziarul în mînă și-și alege — din cele anunțate la cotidiană rubrică informativă — unul din multele spectacole ale teatrelor Capitalei. Botoșăneanul setos de cultură vrea și el mereu alte premiere și le solicită, cu firești drepturi, unicului său teatru. Iar acesta trebuie să-i satisfacă cerințele. Micul, dar vrednicul colectiv cu care a lucrat în prima sa stagiune teatrul — vreo douăzeci de actori cu totul — a reușit să dea, în câteva luni, șase premiere. Și aplauzele calde au venit nu numai din partea botoșănenilor, ci și a locuitorilor din orașele și satele vecine, pe care teatrul le-a vizitat.

Începutul a fost greu: actori puțini, premiere multe.

Într-o zi, însă, în holurile, cabinele, pe scena teatrului botoșănean a năvălit tineretea: întreaga clasă a maestrului Finți, cea mai proaspătă absolventă a Institutului de artă teatrală și cinematografică din București, a sosit în îndepărtatul oraș moldovenesc. De pe băncile școlii, pe scena unui teatru tânăr (ca și ei), dornic (ca și ei) să-și îplinească nobila misiune. Botoșănenii i-au primit cu drag și încredere: tinerilor actori li s-au repartizat locuințe bune, teatrul i-a distribuit în roluri de prestigiu.

Noua stagiune a teatrului, a doua. În centrul Botoșanilor, un imens panou atrage atenția trecătorilor. Sînt anunțate nu mai puțin de opt premiere. În aproape două luni se prezintă pe scena teatrului piesele: „Ediție specială” de Mariana Pîrvulescu, „Ziaristii” de Al. Mirodan, „Au ajuns la un oraș”

Mîndrie justificată a botoșănenilor, Teatrul de Stat „Mihail Eminescu” este unul din cele mai frumoase edificii culturale din țară.

de dramaturgul englez J. B. Priestley, „Orașul visurilor noastre” de Alexei Arbușov, „Vlaicu și feciorii lui” de Lucia Demetrius, și „O noapte furtunoasă” de Ion Luca Caragiale. Desigur, nu toate spectacolele reușesc să se înscrie în sfera unor reușite remarcabile. Se resimte acut lipsa unui regizor cu o bogată experiență. Tinerii actori își așteaptă profesorii de la institut, regizorii cu experiență îndelungată, să lucreze alături de ei unele spectacole. Singur, tânărul regizor Eugen Aron nu poate acoperi nevoile artistice ale teatrului. Singur, entuziasmul nu poate birui totul. Importantă ni se pare însă seriozitatea cu care se lucrează la teatrul din Botoșani. Importantă ni se pare, de asemenea, încrederea de care se bucură artiștii botoșăneni în rîndul spectatorilor.

261 de spectacole, aproape 81.000 de spectatori — iată bilanțul unui singur an (1959), bilanț cu care, pe drept, se mîndrește teatrul din Botoșani. Țesătoarele de la uzinele „Moldova”, munci-

torii de la „Flamura Roșie” și „Republica”, iată publicul nou, mereu mai larg, care umple eleganta sală a teatrului. Întreaga regiune începe să-i cunoască pe artiștii din Botoșani: e urmarea firească a repetatelor deplasări ale actorilor prin orașele Suceava, Vatra Dornei, Cîmpulung, Gura Humorului, Rădăuți, Siret, Dorohoi, în comunele Săveni, Trușești, Darabani și în centrele muncitorești Iacobeni, Moldovița, Frasin și Bucecea. I-a fost dat autorului acestor rînduri să-i însoțească, în-

↑ Doi dintre tinerii actori ai teatrului botoșănean — Monica Postolache și Romel Stănciugel — în recenta premieră „Orașul visurilor noastre” de Arbușov.

Cariera artistică a Monicăi Postolache abia a început. Venită în teatrul botoșănean direct de pe băncile institutului, ea și-a primit aici primul rol principal: Rosaura din „Mincinosul” de Goldoni.

←
Îi recunoașteți? Sau, mai bine zis, ați recunoscut-o? E Margareta Pogonat — protagonista din filmul „Pasărea furtunii”. Iată-o interpretînd, alături de Sergiu Tudose, o scenă din piesa „Ediție specială”. Ambii actori au fost distinși cu câte un premiu la ultimul concurs al tinerilor actori, care a avut loc la București.

Cunoscuta piesă sovietică „O chestiune personală” de Al. Stein a prilejuit colectivului actoresc botoșănean un frumos succes. În fotografie: Margareta Pogonat, Ion Dichiseanu, Stelian Preda și Ana Vlădescu (interpreta Tudorei din filmul „Ciulinii Bărăganului”), într-un moment din spectacol.

Cu fiecare rol pe care îl susține, actrița Aura Rîmniceanu își conturează tot mai evident personalitatea artistică. Iată-o în rolul Ninei Aleksandrovna din piesa „Mașenka” de A. Afinoghenov.

tr-o zi friguroasă de ianuarie, pe actori, lașantierul Fabricii de zahăr din Bucecea. Zăpada abundentă întroienise autobusul în mijlocul drumului. Actorii au coborât și au împins ei înșiși autobusul vreme îndelungată. Gerul înțepa puternic. Un singur gând însă îl stăpînea pe toți: aproape 600 de muncitori îi așteptau la Bucecea. Tîrziu, seara, cînd au ajuns în sfîrșit, au fost bucușoși că nici unul dintre muncitorii care-i aș-

tea de-a doua pasiune a tînărului actor Nicolae Modval este sculptura. Prima, erodem că e ușor de ghicit: teatrul. Acum el lucrează cu rivnă la bustul lui Mihail Eminescu, care va împodobi holul teatrului.

teptaseră nerăbdători nu părăsise sala. În seara aceea, replicile lui Goldoni au răsunat cu o prospețime neașteptată, iar aplauzele au fost parcă mai vii ca niciodată.

Cel mai tînăr teatru al țării și-a luat numele celui mai mare poet al nostru, Mihail Eminescu. Iar „mezinzul” a înțeles că numele pe care-l poartă e mai mult ca o simplă titlatură; e, într-un fel, o nobilă obligație și un angajament: acela de a fi întotdeauna demn, prin calitatea ideologică și artistică a activității sale, de numele marelui poet.

T. MILCOVEANU

Trei oameni cu înfățișare distinsă se plimbau într-o zi, pe la orele cinci, prin centrul orașului Turnu Severin. Era o după-amiază plăcută, cu un soare căldicel, cu arome primăveratice — pe scurt: un timp cum nu se poate mai minunat pentru plimbare și filozofări. Dată fiind înfățișarea celor trei, mina lor preocupată, seriozitatea cu care vorbeau, numai un ageaniu n-ar fi observat că discutau probleme majore.

— Vasăzică, sînteți de acord că fotbalul e un sport de performanță?

— Sîntem...

— Dar trebuie să fiți de acord, ca și mine — interveni în discuție doctorul Vucea Matei, șeful rețelei infantile — că performanțele nu se pot realiza decît de un organism sănătos.

— De acord...

— Și acel organism sănătos are nevoie de alimentație rațională, odihnă, antrenamente după un program științific și aer.

— Chiar așa, era cît p-aci să uităm aerul... Sînteți de acord că aerul ozonat și pur e o problemă?

— Sîntem — mormăi monocord doctorul Zărafescu Mihai, directorul preventoriului T.B.C. de copii.

— Ah, stimați amici, mă gîndesc uneori de ce natura n-a dăruit și acestui oraș un munte — încep să se destăinuiească doctorul Vucea. Să fi fost aici, la o bătaie de pușcă, majestos, încărcat cu păduri de conifere, cu aer tare, ozonat. Atunci să fi văzut condiții pentru sportivi!...

— Da, domnule, ai perfectă dreptate! Muntele înseamnă condiții, condițiile înseamnă performanțe și performanțele înseamnă glorie! Dar să nu ne descurajăm, dragi prieteni. Ceea ce nu oferă natura, oferim noi, oamenii. Să căutăm o soluție. Nu putem lăsa echipa noastră de fotbal, orfană de condiții...

După al treilea tur prin centrul orașului, lucrurile se concretizară.

— Așadar, e clar, amice Zărafescu?

— Pe răspunderea mea! Mîncare ca la mama acasă, că de, e preventoriu T.B.C., curat lună, că doar e unitate sanitară, liniște ca pe un atol din Pacific și aer, aer bun, pe garanția mea!

— Cunoșc, susțin, admit! — conchise doctorul Vucea, radios. Ura! Trăiască fotbalul!

★

...Apariția echipei de fotbal „Drubeta”-Turnu Severin la preventoriul T.B.C. de copii, aflat la cîțiva kilometri în afara orașului, a stîrnit mare vîlvă. Că, de, nu fotbalul este regele neîncoronat al sporturilor? Și nu „Drubeta” este reprezentantul lui, în Turnu Severin? Martorii oculari nu-și mai aduc aminte dacă doctorul Zărafescu i-a întîmpinat pe fotbaliști cu flori, dar scăparea aceasta poate fi iertată. Într-un entuziasm general, două din dormitoare au fost evacuate în grabă, în cîntea celor 17 fotbaliști. Astfel copiii au avut posibilitatea să doarmă cîte doi-trei într-un pat. Este adevărat că, în cele două zile pe săptămîna cînd fotbaliștii erau pensionarii preventoriului, copiii înghesuși supranumeric în celelalte dormitoare își istoriseau cele mai vesele povești și era o adevărată plăcere să stai și să-i ascuți. Păcat că doctorul Zărafescu n-avea timp... Era preocupat de experimentarea unei metode de stimulare a apetitului la copii. Pornind de la arhicunoscuta constatare că în maladia pulmonară poșta de mîncare joacă un rol primordial, încerca să fundamenteze, pe baza experimentului, teoria după care poșta de mîncare a maturilor influențează în mod direct, progresiv și cantitativ, apetitul celor mici. Și asta, fără mare bătaie de cap și îndemnuri: copiii doar trebuie să privească, atenți, bineînțeles, cum înfulecă fotbaliștii. Rezultatele au fost excelente: în primul rînd, timp de șapte luni s-au cheltuit cîteva mii de lei din fondul preventoriului, sumă de bani care n-a fost achitată de asociația „Drubeta”. Ei, dar să fim înțelegători cînd e vorba de o asemenea experiență importantă. În al doilea rînd, prezența echipei „Drubeta” la preventoriu a avut o influență binefăcătoare asupra fotbalului local. Majoritatea copiilor au declarat că se vor dedica în viitorul cel mai apropiat carierei fotbalistice, deoarece au epuizat toate poveștile ascultate la înghesuială și vor să doarmă fiecare într-un pat, ca sportivii de la „Drubeta”. De altfel, s-au și format două echipe, cu rezervele respective, care se vor prezenta la tovarășul doctor Vucea Matei, șeful rețelei infantile și... vicepreședinte al clubului „Drubeta”, ca să le faciliteze legitimarea. Restul copiilor, din păcate, preferă hocheiul...

Iată cum cazarea unor fotbaliști într-un preventoriu T.B.C. de copii a dat rezultate nescontate. Există doar o simplă și banală nedumerire: de ce doctorul Zărafescu nu e îndrumat să se ocupe aiurea de asemenea experiențe?

VRĂBETE-FĂT FRUMOS ȘI FLORICA-COSINZEANA

de I. AVIAN

Prietenul meu, Vrăbete Constantin, își depăna pe indelete firul povestirii:

Mai rarfe mele casotia mea, Florica, ospodina clasa intii. Și apoi ce frumoasă e Florica mea! Cind se trezește imineața din somn, jură că e Frumoașa în pădurea adormită! Iar eu, bine-țeles, Făt-Frumos... Așa cere povestea... Păcat, mare păcat însă că între Florica-Cosinzeana și Făt-Frumos au loc de fiecare dată aceleași discuții:

— Costele (Costel e Făt-Frumos, adică eu), uite ce, eu am de gând să mă înscriu la școală. Vreau să învăț mai departe.
— Nu mai ai ce să înveți, draga mea, și le știi pe toate. Știi cit ului se pune în salată, știi cit trebuie să fiarbă o ciorbă, știi cit trebuie să arzi o friptură, într-un cuvânt, în materie de gospodărie ești profesor universitar. Dacă ar fi vorba o catedră de Ciorbologie sau de Cosinologie, zău că te-ași numi titulară e viață!

Ileana Cosinzeana lasă capul în jos supărată, apoi, după un răstimp, continuă:

— Costele, eu vreau să urmez mai departe, nu mă mulțumesc numai cu cele șapte clase elementare!

— Ce vorbești, soro? Ai de gând să-ți nbrați acum uniforma de școlăriță? și șorțul de bucătărie cine o să-l poarte?

— Nu?... Și cumpărăturile în piață cine să le facă? Eu? N-ai ghicit, scumpo! Mă uit sever la Ileana Cosinzeana și văd ochii umeziți. Am jignit-o rău e tot. De ce să mint, îmi vin și mie lacrimile. „Parcă sint Făt-Frumos din verimă”—gîndesc eu. Bine-țeles nu enunț la principiile mele și mai cu seamă la principiul meu de bază: „Mai bine ciorbă în oală, decît o femeie cu școală!” De aceea mă arăt la fel de înduplecat: „Eu te iubesc și fără ba-lalaureat, înțelegi? Nu algebra aduce gîndirea într-un cămin!”

— Ba o să învăț!—ripostează Florica nervată.

— Da? Vasăzică pui istoria mai presus de dragostea mea? Vasăzică îl preferi pe Sinan-Pașa în locul meu? De ce, mă rog? Fiindcă turcul ăsta a fost general și eu nu sint decît un simplu referent tehnic?... Bravo! Halal soție! Eu mă așteptam. Bine! Atunci, adio!... Du-te! Du-te cu Traian și Decebal, u-te cu Atila și Napoleon, du-te cu fanibal și Brutus, părăsește-l pe referentul tehnic Vrăbete Constantin și u-te cu generali și împărații tăi!... ar eu... eu voi mânca la „Bufet-Express”!...

Mi-am tras bascul pe cap, am deschis șaua, am trînit-o după mine și am plecat la serviciu. La ora trei, am plecat de la serviciu, am pornit-o în jos, pe Calea Victoriei, m-am oprit în față la „Bufet-Express” și am plecat acasă la... masă! Înd am intrat în sufragerie, Florica ațtea la birou, rezemată în coate și ațtea cu nesat... istoria!

— Carevasăzică așa! Dumneata ai învățat toată dimineața și eu acum să mînc ciorbă rece! Sau carne crudă, ca vizigotii!... Și am început să fierb în locul ciorbei.

Ileana Cosinzeana s-a ridicat de la birou, m-a privit ca Zmeul Zmeilor și în câteva minute prînzul era rînduit în fața mea. Ce să vă spun, pregătise o masă, nu ea pentru referentul tehnic Vrăbete, ci ea pentru Ludovic al IV-lea!... După masă o iau cu binișorul:

— Uite ce, Florico, la istorie poți învăța, fiindcă văd că-mi priește...

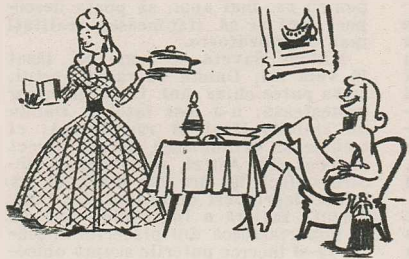
— Păi află, dragul meu, că eu învăț de aproape șase luni! Și la istorie, și la geografie, și la algebră, și la toate celelalte... Azi de dimineață a fost oarea încercare! Am vrut să constat punctul tău de vedere...

În clipa aceea cred că arătam mai puțin decît Sinan-Pașa după luptele de la Călugăreni.

A doua zi, înainte să plec la serviciu, Ileana Cosinzeana deschise iar discuția:

— Pentru azi am fost convocată la constatare cu femeile din cartier. E vorba să înființăm o grădiniță de copii! Trebuie să dau și eu o mîna de ajutor!

— Lasă-mă nevastă! Ori cu mîna ta, ori fără mîna ta, e același lucru. Dacă în toate femeile, ori să fie oricum vreo 500 de mîini. Așa că mîinile tale

convoacă-le mai bine la aragaz!... De altfel, de grădiniță să aibă grijă cei care au copii!

— Costele, știi, și noi... vom avea în curînd un copil!...

— Cum? Florico... Florico... Cosinzeano... Cosinzenuto... un copil? Noi?... Un co...!

Cînd mi-am revenit, m-am ridicat în capul oaselor și m-am rîstît la Florica:

— Ei, ce stai și te uiți la mine?... Vrei să-ntrîzi de la ședință?... Nici atîta conștiință cetățenească nu ai? Mamă... denaturată!...

Aici, prietenul meu Vrăbete-Făt Frumos și-a încheiat firul povestirii... Dar Ileana Cosinzeana mi-a destăinuit și epilogul. Spre prînz, Costel a telefonat acasă:

— Florico, ce-ar fi să propui în ședință să se anenajeze și un spațiu verde... Să aibă puștîl unde să se joace la vară... Împrumut eteva hîriete și trîncoaape de la pompierii noștri voluntari și mergem duminică la muncă patriotică... Un spațiu verde... să nu ne facem de ris cînd o veni puștîl... Dar știi, un spațiu mai mare, să aibă loc toți copiii din cartier!...

Fabula

Într-o zi, un licurici tot privea cu ochii mici, supărat cumplit de tare, spre strălucitorul soare, iar de-acolo-n jurul lui către-o floarea-soarelui.

„Nu-i din partea ei frumos — își spunea, invidios — că spre soare ziua toată să se-ntoarcă-n mod curent, iară mie să nu-mi facă nici un fel de compliment. Nu e drept și protestez!”

Floarea însă, mai cu miez, (era floare de... cultură) i-a răspuns:

„Adeopărat, strălucești într-o măsură, însă tu nu dai căldură!”

P. S. Licuriciul din poezie ați ghicit, cred, cine este: un poet ce scrie-acut persuri fără conținut.

Rodica TOTH

despre...

...DARCLÉE

După ce Hariclea Darclée ajunsesse celebră peste hotarele țării, se hotărîseră și cercurile boterești să-i acorde atenția cuvenită, la sosirea ei în Capitală pentru cîteva concerte.

Într-o zi, invitată în casa unui boier, fu silită să asculte o jumătate de oră chinuitoarele țipele și contorsțiuni vocale ale unei domnișoare cu pretenții de mare cîntăreață.

Întrebată ce crede despre vocea odraslei de boier, Darclée răspunse:

— Am un prieten în străinătate, mare meloman, care, dacă v-ar putea auzi, și-ar dăruși jumătate din avere...

— O, vă mulțumim... — spuseră pîrînții într-un glas.

— ...Pentru că — își continuă gîndul celebra cîntăreață — acest prieten al meu este, din păcate, surd din naștere...

...HEINE

Heinrich Heine asista odaltă, într-un teatru din Berlin, la reprezentarea unei comedii ai cărei eroi erau niște burghezi înfumurați și neghiobi. Văzînd cum rîde cu hohote publicul burghez, care umplea sala, marele poet a exclamat:

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că poți să rizi atîta privindu-te în oglindă!

UMOR DE LA CITITORI

EPITAFUL UNUI BEȚIV

Despre el, ce se zvonea, iată, astăzi ne-am convins: „Bea, de stinge”, se spunea, și-a baut pină... s-a stins!

S. HOROVITZ
lași

DIN EXPOZIȚIA de afișe satirice

Afiș de Neil COBAR

Afiș de A. RIK

Afiș de M. GION

Afiș de Cik DAMADIAN

Afiș de Eugen TARU

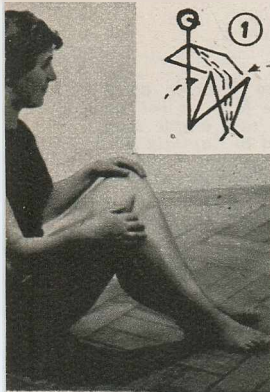

Afiș de I. ROSS

NU NE LASA IN PACE CU RACHETELE LOR...

CITEVA MIȘCĂRI PENTRU FORTIFICAREA MUSCULATURII ABDOMINALE

de prof. Ana-Maria ENĂCHESCU

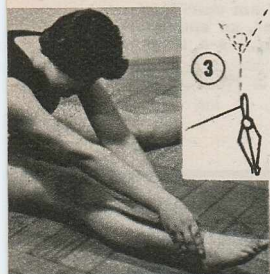

A avea o musculatură abdominală puternică este, pentru femei, un lucru foarte important. Buna funcționare a organelor din cavitatea abdominală, înălțarea plozei și constipației, purtarea fără prea mare efort a sarcinii, nașterea mai ușoară și rapidă, îndepărtarea pericolului de deformare a abdomenului, iată motive care vă pot face să reflectați serios asupra adopării, în programul dumneavoastră zilnic, a exercițiilor speciale de gimnastică, pe care vi le propunem.

Înainte de a începe exercițiile de mai jos, vă recomandăm citirea mișcării de gimnastică igienică, descrise în revista noastră nr. 1.

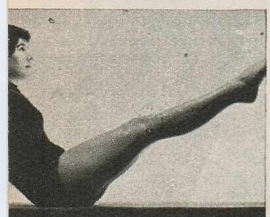

EXERCITIUL Nr. 1. Șezind pe dușumea cu genunchii îndoiți, mâinile sprijinite pe genunchi, depărtarea și apropierea genunchilor, opunind rezistență cu ajutorul mâinilor. Repetați exercițiul de 10 ori.

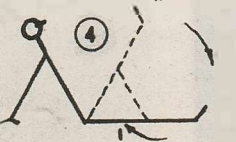
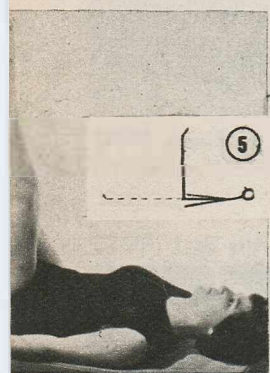

EXERCITIUL Nr. 2. Șezind pe scaun, executarea mișcării de „mers cu bicicleta”.

EXERCITIUL Nr. 3. Șezind pe sol cu picioarele depărtate și brațele ridicate în sus: răsucirea și aplicarea trunchiului spre stînga și spre dreapta, atingînd cu mîna laba piciorului. Repetați exercițiul de 8 ori.

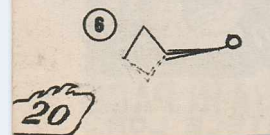
EXERCITIUL Nr. 4. Șezind cu picioarele apropiate, mâinile sprijinite în spate: îndoirea genunchilor (1), întinderea picioarelor oblice în sus (2) (genunchii perfect înșiși), coborîrea picioarelor (3). Expirație. Repetați exercițiul de 4-6 ori.

EXERCITIUL Nr. 5. Culcat pe spate, brațele puțin depărtate de corp: ridicarea picioarelor la verticală (inspirație) și coborîrea lor lentă, încrucișînd în acest timp picioarele de 6-8 ori (expirație). Repetați exercițiul de 6 ori.

EXERCITIUL Nr. 6. Culcat pe spate, cu genunchii îndoiți, sprijinindu-ne cu brațele pe dușumea: ridicăm bazinul spre stînga și spre dreapta, pînă cînd piciorul atinge solul (umerii nu se ridică de pe podea!). Repetați exercițiul de 10 ori.

Educație pentru toate vîrstele

PUNCTE DE VEDERE

Conceptia despre lume a lui Dandu (doi ani impliniti) se sprijina pe credinta in mobilitatea generala a lucrurilor, totul definindu-se prin miscare. De cind, biruitor in lupte grele, s-a ridicat in picioare, Dandu contempla cu seninatate aceasta lume cu oameni, animale, obiecte, sunete, culori, consistente și rapori spatiale. Este o contemplare activă. Discipol instinctiv al acelor filozofi care invata că nimic nu apare in intelect fără să fi trecut prin simțuri, Dandu actioneaza direct asupra realității, muncind după puteri, dar totdeauna cu nesusă plăcere. El împinge lucrurile, cară, aduce, ia dintr-un loc și pune in altul, strînge și răscolește. Dandu are doi ani și este un copil sănătos.

Însă mătușa Saveta are un punct de vedere opus. In primul rînd ea respectă majestoză nemișcare a obiectelor. In al doilea rînd, ea se teme că Dandu ar putea obosi și-i sare mereu in ajutor. Persoană esențialmente logică, mătușa Saveta nu se împacă în nici un fel cu treaba „fără rost” pe care o face Dandu. Ce rost are — de pildă — să scoți volumele din raft, pentru ca apoi să le duci pur și simplu la loc?

Dar se află pe lume un tînut în care un omuleț dornic de muncă nu se plictisește: camera unchiului Tudor. Aici, cu condiția să respecte cîteva legi simple (să așezi totul la loc, să nu te atingi de telefon, de ceas, de ghiveciul cu flori), poți împinge scaunele, te poți juca netulburat cu nasturii, cu pietrele de domino și, mai ales, cu multe, multe cutii.

Dacă Dandu se oprește, unchiul Tudor îl îndeamnă să se joace mai departe. Dacă ceva îi este prea greu, Dandu primește ajutor — dar numai cînd îl cere. Aici este de făcut muncă serioasă. Și Dandu stă pe gînduri. Mătușa Saveta nu crede că asta „e bine”. Ea scotoțește că nepotul trebuie să-și înghesuie cei doi anșori într-un fotoliu și să-l contemple pe unchiul Tudor. Acesta este însă de altă părere. El afirmă că, după „metoda” mătușii Saveta, Dandu riscă să devină un copil inert, lipsit de perse-

verență și de bucuriile activității. Unchiul Tudor apără ceea ce el numește domeniul de cunoaștere al lui Dandu, realitatea imediată. Și spune că acesta are dreptul să-l cunoască mai întii consistența, forma, culoarea, s-o adune, s-o răscolească, s-o rostogolească și s-o oprească în loc, pentru ca, mai apoi, să poată descoperi legi și să stăpînească realități mai cuprinzătoare.

Mătușa Saveta se teme că, lăsat în voia lui, Dandu va răscoli totul, se va putea chiar răni. Unchiul Tudor protestează: n-a fost înțeles. Dandu nu trebuie lăsat să răscolească; el trebuie să orînduiască fiecare obiect la locul său. Astfel, va învăța că fiecare obiect își are un loc și-și va forma deprinderi de ordine. De fapt, dorința majoră a lui Dandu este să se împărtășească din plăcerile mișcării, să-și încerce puterile asupra obiectelor. El va asculta cu bucurie orice sugestie care cuprinde în sine o activitate posibilă. Și unchiul Tudor vrea ca Dandu să fie educat. Dar prin activitate. Mătușa Saveta a rămas la părerea ei. Copilul „cuminț” nu pune mîna pe nimic, stă liniștit, face cit mai puțin zgomot.

Și unchiul Tudor și-a păstrat părerea: el vede la Dandu germeii puterii omului de mîine.

Cine are dreptate?

SEN Alexandru

PENTRU SLĂBIREA... BUZUNARULUI

Însuși ministrul Sănătății al S.U.A., Arthur Fleming, a fost silit să recunoască nu demult că o serie de așa-zise produse „farmaceutice” americane, n-au, de fapt, „nici o valoare”, și că banii pe care populația S.U.A. i-a cheltuit pentru procurarea lor au fost pur și simplu aruncați pe gîrlă.

Este vorba de cele mai multe dintre așa-zisele „pilule miraculoase pentru slăbire”, cu care au fost ademîniți oamenii dornici să slăbească fără să renunțe la mîncare. O reclamă deșănțată prin ziare, radio și televiziune „garantează” eficacitatea acestor pilule. În realitate reclama nu face altceva decît să garanteze... jebuloase profituri pentru cei ce fabrică și vînd „miraculoasele” pilule.

O CIUDĂTENIE A NATURII

Nu-i așa că cele două fotografii par identice? Și, cu toate acestea, între ele este o mare diferență: imaginea din stînga este a unui obișnuit con de brad, iar cea din dreapta, cu solzii mai mari, nu este altceva decît coada șopîrlei-pangolin.

Fotografii de I. SOSNOVSKI, director al Parcului zoologic din Moscova.

Cea mai mare unitate de măsură

Savantul indian Homi Baba a propus recent o nouă unitate convențională de măsură — cea mai mare din cele cunoscute pînă în prezent — pentru determinarea cantităților de energie. Mărimea acestei unități este egală cu cantitatea de căldură degajată prin arderea a 33 de miliarde tone cărbune (cam cît se extrage acum pe întreg globul, într-un interval de 20 de ani). Cu ajutorul ei, se vor putea calcula mult mai ușor miliardele și trilioanele de tone de cărbune, petrol, combustibil nuclear, existente pe globul pămîntesc.

Conform calculelor făcute de savantul indian cu ajutorul noii unități de măsură, cantitatea de energie consumată de la începutul erei noastre și pînă în anul 1850 ar fi egală cu aproximativ 9 unități, cea consumată între 1850 și 1950, cu 5 unități, iar cea care se va consuma din 1950 pînă în 2050 va fi, probabil, de nu mai puțin de 10 asemenea unități; cantitățile de cărbune prospectate pînă în prezent pot fi măsurate cu 100 unități, în timp ce pentru cele de combustibil nuclear ar fi nevoie de 1.700 de unități.

Occidentul invajă limba rusă

„Limba rusă va ajunge, în anii viitori, cea mai răspîndită din lume”. Aceasta e concluzia la care a ajuns belgianul Claude Piron, expert al O.N.U. în probleme de lingvistică, în urma unui studiu privind creșterea popularității limbii ruse în țările din Occident. „În Răsărit și Apus, se învață azi rusește, ca urmare a succeselor Uniunii Sovietice în domeniul

tehnic. Dacă un savant dorește să fie cu adevărat bine informat, îl trebuie să știe să citească publicațiile tehnice sovietice în original. În ce privește terminologia tehnică — remarcă Piron — limba engleză este mult mai puțin precisă decît cea rusă și, azi sau mîine, ea va ajunge să ocupe locul doi dintre limbile vorbite în lume”.

SFATURI practice

Evitarea ridurilor

Ridurile care ne apar pe față nu sînt întotdeauna semne ale bătrîneții, dar ele ne fac să părem bătrîne — sau, în cel mai fericit caz, obosite. De aceea orice femeie care ține, nu neapărat la cochetărie, ci pur și simplu la aspectul ei plăcut, va evita apariția prematură a ridurilor. Acest lucru este posibil, dacă vom acorda ceva mai multă atenție îngrijirii tenului nostru.

Îată ce ne spune medicul sovietic M. Polikarpova, în legătură cu această problemă:

„Dacă vrem să avem un ten mat, catifelat, elastic, trebuie să fim atente, în primul rînd, la felul cum îl spălăm.

În general, fața se spală în fiecare zi cu apă și săpun. E adevărat că epiderma se curăță destul de bine în modul acesta, dar procedul nu preiește oricărui ten. Chiar cele mai grase ajung, în cele din urmă, să sufere de pe urma săpunului și a apei folosite zi de zi. Pielea se usucă, crapă, devine sensibilă la acțiunea agenților exteriori. Apar iritații, apar, apoi, ridurile. De aceea e de preferat, în locul spălării obișnuite, curățirea tenului cu creme sau emulsii speciale — cum ar fi, spre exemplu, laptele de lanolină „Nivea” — care sînt produse în acest scop și se găsesc pretutindeni în comerț. Dacă, prin forța obișnuinței, nu ne putem dispensa de spălat, e recomandabil să ne ungem fața, imediat după aceea, cu o cremă specială, pe care o ștergem după cîteva minute cu un tampon de vată. Numai cînd avem tenul prea gras, putem folosi regulat apa și săpunul, dar și atunci e bine să aplicăm apoi crema.

Îată acum și rețeta unei creme lichide (emulsione), pe care o recomandă Polikarpova și care poate fi preparată de oricine, în casă.

Se freacă bine un gălbenuș de ou. Se amestecă apoi cu un pahar de smîntînă proaspătă, la care se adaugă zeama unei lămii și un pahar de alcool de 50 de grade.

Cu un tampon de vată curată, îmbibat în această soluție, ne ungem bine fața și ținem, timp de 4-5 minute, să între în pori; apoi ștergem tenul cu vată uscată sau cu un șervețel de hîrtie.

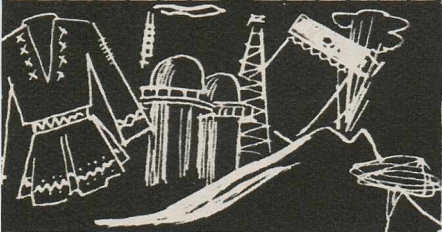
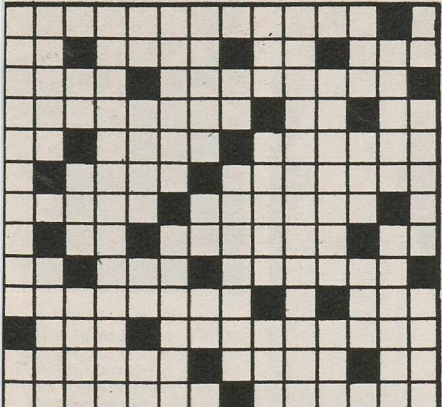
În sfîrșit, pentru a evita ridurile, cosmeticienii mai recomandă și controlul grimaselor. Încruntările strîmbăturile, risul exagerat — ca și plînsul — facilitează, apariția prematură a ridurilor. Așa cum o facilitează, pe de altă parte, și lipsa de mișcare, lipsa de exerciții fizice, de data aceasta prin lenevirea mușchilor.

JOSIANA

CUVINTE INCRUCIȘATE

Bun și bine!

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

ORIZONTAL: 1) Bun și bine. 2) Unul! — Eroină dintr-o operă de Puccini — Antene! — Stradă (abr.). 3) A imbuna — Bine apărută. 4) Bună la treabă — A unge! — Unse! 5) Cămașă țărănească — Bătură bună ca medicament — Hașurat. 6) Bine instruit — Regiune cu o bine utilată industrie petroliferă. 7) Se văd bine — Refugiu bun pentru un vestit corăbier legendar. 8) Bună! — Înălțat — Salut bun la despărțire. 9) În vorbă — Caracterizează bine o categorie — Buni de vinat. 10) Bine boțiti — Apără bine ariciul. 11) Nu e bună — Retras. 12) Bun, plin — A îmbunătăți atmosfera — Bine! 13) Mititel, dar bun pentru notițe — Carte consumată.

VERTICAL: 1) Bine crescut — Bun

pentru despicat. 2) Preluatecele bune — Nu este bine să n-o vezi pe cea din ochiul tău. 3) Rece! — Trăsurică ușoară — Cei din hasmele noastre sint și frumoși, și buni. 4) Vestea bună. 5) A exista — Pe cai — Bun de transformat în țesătură — Pete! 6) Invitat — A distrage. 7) Buni de umplură — Articol — Cute! 8) Serveste — Bine curățată de buruieni. 9) Obraz — Polonezi, bulgari, cehi, ruși etc. — Aparat bun pentru gimnastică. 10) Bună și amabilă. 11) Bine văzută — Etaj. 12) Răsărit — Acest — Livadă. 13) Pământ bine hătătorit — Bine condimentat. 14) Bun de dat pe față — Stabilește ce e bun și ce e rău, în materie de morală — Vulcan european.

NOUȚĂȚI TEHNICE IN NAVIGAȚIE

VASUL CU DOUĂ CORPURI PLUTITOARE

S-au văzut pînă acum pe ape nave amfibii, s-au văzut vase purtătoare de avioane, s-au văzut docuri plutitoare și felurite ambarcațiuni mixte, mai mult sau mai puțin practice. Dar ceea ce n-a reușit nici un șantier naval să conceapă și să realizeze pînă astăzi este vasul cu două corpuri, pe care însă inginerii sovietici și-au propus să-l construiască anul acesta.

Realizarea unui astfel de vas cu două corpuri de plutire e mai complicată decît ne-am putea închipui, specialiștii fiind nevoiți să efectueze calcule de rezistență cu totul noi în domeniul navigației.

Autorul proiectului noi nave, care va fi primul vas din lume cu două corpuri plutitoare, este un colectiv de tehnicieni sovietici condus de inginerul M. Alferiev, iar realizarea a fost încredințată șantierului naval „Cea de-a 40-a aniversare a Marelui Octombrie” de pe Volga.

Primul vas de acest tip va fi un cargobot fluvial, lung de 75 de metri și lat de 15 metri, cu o distanță între corpuri de 3,5 metri. Înzestrat cu două motoare de cîte 540 cai putere, vasul va putea atinge o viteză de circa 27 km pe oră, avînd toate comenzile automate.

În timp ce pe șantier construiește noului cargobot avansează cu rapiditate, el urmînd a fi lansat pînă la sfîrșitul lunii mai a.c., în birourile centrului de proiectare se fac ultimele rețușuri ale proiectului unei noi nave de acest tip, de data aceasta destinate călătorilor.

Noul proiect prevede o navă cu două corpuri plutitoare ceva mai mică — numai de 40 metri lungime și 14 metri lățime — care va putea lua pe bord, în condiții confortabile, peste 600 de persoane.

Pe puntea acestui vas, destinat turiștilor și oamenilor aflați la odihnă, va fi amenajată, pe o suprafață de 300 metri pătrați, o mare scenă-estradă pentru spectacolele ce se vor prezenta în timpul excursiilor.

Noua navă nu va dezoleta o viteză mai mare de 19-20 km pe oră, dar va avea un pescaj redus la aproape un metru, ceea ce-i va permite să navigheze în orice condiții.

Planul de realizare prevede ca anul viitor vasul acesta să circule pe Volga.

Colțul fotografului amator

VIRAREA (TONAREA) COPIILOR FOTOGRAFICE

Dorința de a obține imagini cu efecte cît mai deosebite animă, desigur, pe oricare amator fotograf. Asemenea imagini se pot obține foarte ușor prin virarea (tonarea) fotografiilor. În funcție de procedul folosit și de compoziția chimică a băilor respective, se pot obține fotografii în tonuri care merg de la sepia pînă la roșu sau în albastru, verde, violet etc.

Desigur, fotografii amator trebuie să aibă în vedere — atunci cînd dorește să vireze o fotografie — care ton este cel mai apropiat de subiectul fotografiei; de pildă: portretele, în general, se pretează la o virare în sepia; unui peisaj marin sau cu zăpadă îi corespunde o tonalitate albastră; un câmp de grâu cînt sub arșița soarelui se pretează la o virare în brun-roșcat ș.a.m.d.

Pentru a țona o fotografie în culoarea dorită, pornim de la o copie obișnuită în alb-negru, obținută în urma unei expuneri corecte și a unei dezvoltări complete. Este absolut necesar ca fotografia destinată virării să fie complet spălată de orice urme de fixator, căci altminteri vom căpăta o imagine pătată.

Iată cîteva formule de băi: pentru ton sepia, se introduce fotografia udă în următoarea soluție:

apă	1.000 cmc
fericianură de potasiu	30 gr
bromură de potasiu	10 gr

în care se ține pînă la completa dispariție a imaginii. Urmează o spălare intensă de cea. 5 minute în apă curgătoare, după care fotografia se introduce în soluția:

apă	1.000 cmc
sulfură de sodiu	50 gr.

Imaginea inițială reapare în sepia, aproape instantaneu. Se spală apoi mull și se usucă, ca de obicei. Soluțiile se conservă bine și pot fi folosite de mai multe ori.

Pentru ton castaniu-roșcat, se introduce fotografia udă în următoarea soluție:

apă	1.000 cmc
sulfat de cupru	7 gr
acid citric	20 gr
carbonat de sodiu cristale	40 gr
fericianură de potasiu	5 gr

în care se ține pînă la obținerea tonului dorit, după care se spală 5 minute și se usucă.

Pentru ton albastru, se introduce fotografia udă în următoarea soluție:

apă	1.000 cmc
citrat de fier amoniacal	4 gr
acid citric	6 gr
fericianură de potasiu	4 gr.

Soluția se colorează intens în albastru chiar în timpul preparării; introduceți fotografia udă și țineți-o pînă ce imaginea devine albastră (bleumarin, în funcție de hîrtia folosită); nu prelungiți inutil finerea imaginii în această soluție; spălați scurt și uscați.

Pentru ton verde: la soluția de mai sus, adăugați încă 4 gr de azotat de uraniu (același procedeu).

Pentru ton violet:

apă	1.000 cmc
azotat de uraniu	10 gr
clorură de aur	5 gr.

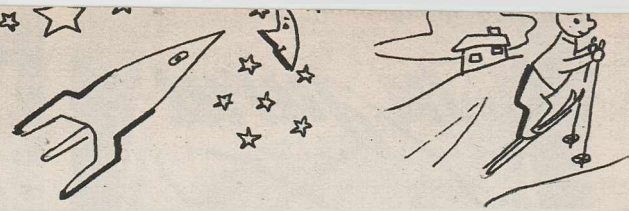
Procedați ca mai sus, spălați abundent, uscați.

Ultimele trei soluții se conservă prost și, în consecință, trebuie preparate chiar în momentul întrebunțării.

Virarea în aceste tonuri este cît se poate de facilă și rezultatele obținute sînt excelente.

Hîrtia de producție romînească „Fotochim” se pretează foarte bine acestui scop.

Mircea NOVAC

COLȚUL MICULUI DESENATOR

Publicăm alăturat soluțiile trimise la problema nr. 2 de elevul Mitra Dan Cornel, din cl. a II-a B a Școlii nr. 152, domiciliat în București, str. Berzei nr. 47.

Au mai trimis desene-soluții la problema nr. 1 următorii copii: Platon Elena, Bacău; Teodorescu Marius, Ploști; Popa Gabriel, București; Lavinia Laichici, Timișoara; Hurezan Gabriela, Valea Iadului, reg. Oradea; Pană Mihai, București; Drăghici Robert, București; Barbu Luca, Tg. Ocna; Camîrzan Aurora, București; Panter Andrei, București; Dogaru Mihai, Or. Stalin; Neagu Florin, P. Neamț; Block Igor, București; Poloni Gabriel, București; Lidia Sand, București.

La problema nr. 2: Poloni Gabriel, București; Sergiu Porumboi, Bîrlad; Pop Adrian, Satu Mare; Block Henric și Block Igor, București; Neagu Florin, P. Neamț; Podoleanu Adrian, Comănești; Platon Elena și Platon Lucia, Bacău; Teodorescu Marius, Ploști; Dimitriu Silviu, Brăila; Sandu I. Ion, Goranu-Vilcea; Dogaru Mihai, Or. Stalin; Popa Eugenia, Timișoara; Drăghici Robert, București; Popa Gabriel, București.

POSTA REDACTIEI

FILOMENA IANCU — București. După felul cum semnați — ca la catalog — s-ar părea că sînteți elevă și, în cazul acesta, vîrsta dv. explică de la sine coșurile pe care le aveți pe față. E o acnee juvenilă, adică o maladie a adolescenței, care se datorește în majoritatea cazurilor schimbărilor profunde ce se petrec în corp și în special în glandele cu secreție internă. Tamponați-vă fața în fiecare seară cu următoarea soluție:

- alcool camforat de 90° 200 gr;
- apă de trandafiri 200 gr.

Încercați, eventual, și un tratament cu raze ultraviolete.

G. L. — Tecuci. Depilarea cu ajutorul electricității nu se aplică în general, decît în acele cazuri cînd o intervenție chirurgicală cere neapărat acest lucru. Procedul e foarte delicat și, mai ales, foarte costisitor, așa că nu merită să-l folosiți pentru un simplu capriciu de cochetărie. Cel mai indicat remediu este decolorarea părului prin oxigenare.

EMIL SAVU — Ploști. E greu să vă indicăm noi cum să vă lăsați de fumat. Totul e în funcție de voința dv. Puteți, totuși, să vă provocați un dezgust pentru țigară, clătindu-vă gura (fără a înghiți), înainte de a fuma, cu o soluție de 0,25 gr la sută nitrat de argint (soluția se prepară cu apă rece).

GHEORGHE HOJDA — Rodna; TUDORACHE DUMITRU — Medgidia; D. ANUȚOIU — Băile Herculane. La toate problemele ce vă interesează în legătură cu lăptișorul de matcă, vă poate răspunde amănunțit filiala „Apicola” din București, str. Poionă nr. 100, care achiziționează și valorifică acest produs.

MARIANA VLASIU — București. Ne-au bucurat rîndurile dv. despre noua noastră rubrică „Gimnastica la domiciliu”. Observația pe care o faceți în legătură cu paginația rubricii din numărul apărut la 16 ianuarie este justă. Am luat măsurile necesare ca, pe viitor, acest lucru să nu se mai repete. Dorința dv. de a introduce o nouă rubrică privind gimnastica pentru copii nu o putem satisface încă. Problema aceasta o vom lua în studiu după epuizarea ciclului de lecții în curs de apariție. Vă mulțumim pentru aprecierile dv. în legătură cu planșele în culori din „Flacăra” nr. 2.

MARMELADA în BORCANE

ESTE UN ALIMENT HRĂNITOR

Contine ZAHĂR și FRUC

Bogat în VITAMINI

AMBALAJ IGIENIC

CAPAC DE POLIETILE

De vânzare la toate magazinele „Alimentara”

OBIECTIV

● Pe măsură ce se intensifică campania electorală din S. U. A., atacurile partidului democrat la adresa celui republican aflat la putere cresc în vechime. Dar revista americană „Newsweek” o spune pe șleau: „In mod practic, nu există deosebiri de păreri între părțile aflate în controversă...”

● Potrivit telegramelor de presă, experți militari vest-germani și reprezentanți ai comandamentului N.A.T.O. studiază riscurile pe care le-ar comporta pentru populația Germaniei occidentale o campanie militară în care s-ar folosi arme de distrugere în masă. E vorba, probabil, de o simplă curiozitate a maștrilor în genocid, și nu de o grijă subită pentru populația civilă.

● Cît de „grijulii” sînt revanșarii de la Bonn și războinicii de la cîrma N.A.T.O. reiese și din amploarea fără precedent a pagubelor pricinuite pe teritoriul R.F.G. de manevrele militare provocatoare, efectuate recent, în comun, de către trupele de ocupație americane și unitățile Bundeswehrului. Pagubele se cifrează la aproape 1.500.000 dolari. Un „risc” relativ mic, față de cel pe care-l „studiază” experții lui Adenauer și Norstad.

● La conferința „mesei rotunde” de la Londra, ministrul englez al Colonilor a făcut unele „concesii”: în loc de independență, a oferit Kenuei cîteva reforme de ordin constituțional, între care cea cu privire la repartitia locurilor în parlament. De unde se vede că domnul ministru umbra cu... cioara vopsită.

● Traficul de influență practicat în domeniul businessului de către militarii americani, care dețin posturi în consiliile de administrație ale marilor companii din S.U.A., a luat asemenea proporții, încît a devenit un adevărat scandal public. Numai că, în ciuda experienței pe care o au, generalii și amiralii travestiți în oameni de afaceri dau greș ori de cîte ori caută să exercite trafic de influență și în direcția convingerii poporului american că războiul este preferabil păcii.

● O școală a fost scoasă la licitație. Primăria din Neapole a autorizat vânzarea pe această cale a școlii locale „Giacinto Gigante”, unul din puținele lăcașuri de învățămînt din oraș. De refuzat că în provincia Neapole sînt nu mai puțin de 350.000 de analfabeți...

● Oficiul federal pentru problemele asigurării (refințe termenul) muncii din Nürnberg anunță închiderea altor cîteva mine din Ruhr. Și precizează că minerii concediați nu vor putea găsi de lucru.

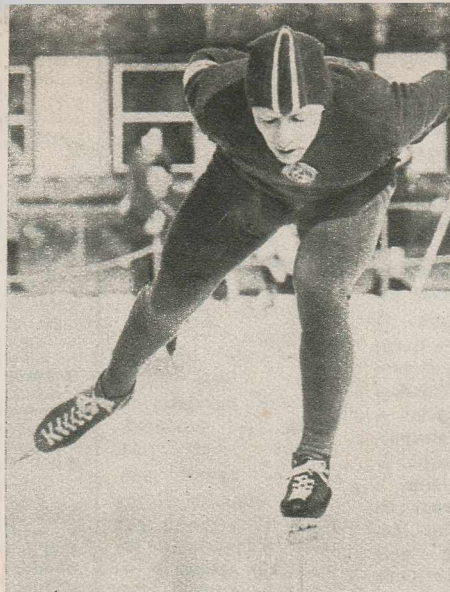
● În cadrul criticilor aduse administrației Eisenhower, senatorul Symington, reprezentant partidului democrat, a declarat că „astăzi S.U.A. nu mai reprezintă puterea militară nr. 1”. De acord.

● Realități sud-vietnameze: în timp ce Ministerului Economiei i se aloacă din bugetul țării doar 68 milioane de piastre, iar Ministerului Muncii doar 30 de milioane, suma care revine poliției lui Neo Dinh Diem se ridică la 2 miliarde piastre.

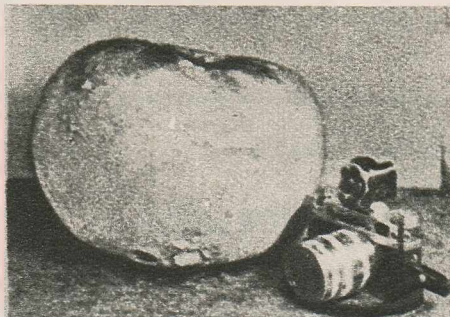
● Ploaia de dolari s-a abătut în mai multe rînduri asupra Turciei atlatizate. Dar iată că ziarul turcesc se plînge acum că, în urma agravării situației economice a țării, datorită externă a Turciei a depășit cifra uriașă de 5.000.000.000 lire. Cum s-ar zice, curul ajutor american...

D. B.

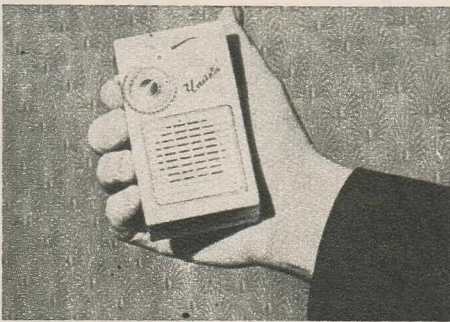
BORIS STENIN este unul dintre patinatorii care au doborît cele mai multe recorduri la recentele campionate mondiale de patinaj de la Davos (Elveția). Patinatorul sovietic a cucerit titlul de campion mondial în cursa de 1.500 metri.

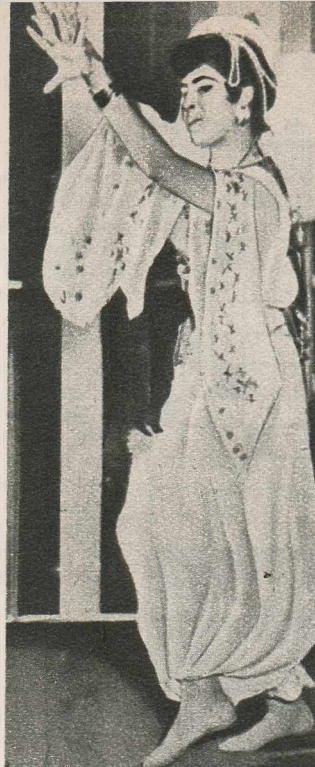
LINGĂ APARATUL DE FOTOGRAFAT se află o... ciupercă, descoperită într-o curte din Moscova. Comparați dimensiunile și închipuiți-vă mărimea ciupercii!...

ÎN CIUDA GREUTĂȚII SALE, acest elefant de la circul Bertram Mills din Anglia se dovedește, după cum se vede, un bun echilibrist.

CÎT O LANTERNĂ DE MARE este noul tip de aparat de radio de buzunar, realizat la Leningrad și pe care constructorii săi l-au botezat „Ceuka” („Pescărușul”).

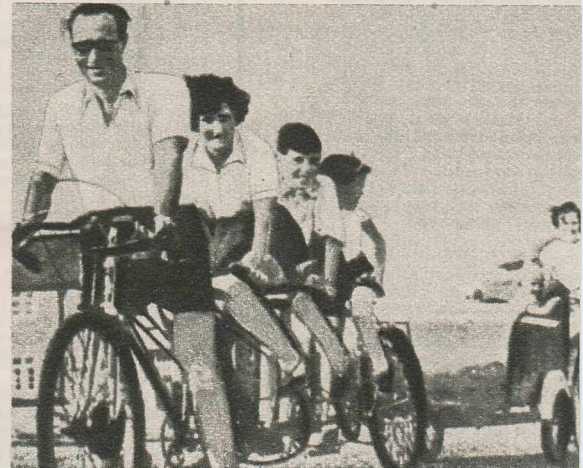
DANS POPULAR ARAB, interpretat la Leipzig de F. Al. Safi, o tină studentă irakiană care studiază în R.D.G.

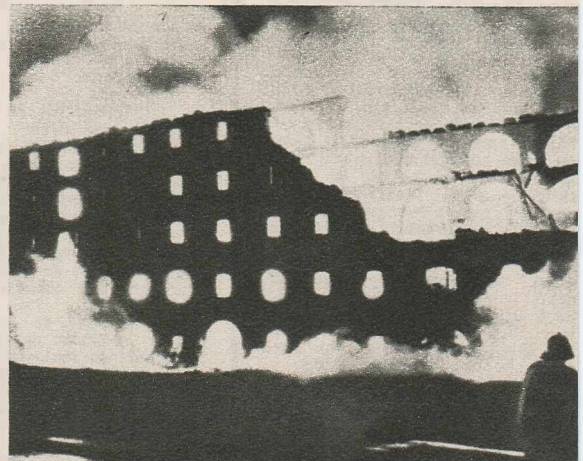
LA 200 DE METRI SUB MINT, dedesubtul unui b. construiește în Cehoslov. Lipno, o hidrocentrală în cu cel mai modern utilaj sul în hidrocentrală printr-un puț oblic.

TURISM SAU... NAZISM? Cît de departe au mers lucrurile în privința reînnoierii spiritului nazist în Germania occidentală se vedește și din această placarda de „propagandă turistică”, ce indică „meritele” localității Obersalzberg: aici au locuit Hitler, Goering, Borman etc.

CU UN TANDEM DE PATRU LOCURI, o remorca și bișoții Foster, din Cheshire (Anglia), au făcut o originală excursiune pe un cei opt copii, străbătînd 560 km de-a curmezișul Britanice.

FLĂCĂRI ÎN NOAPTE... Imagine din timpul unui puternic incendiu izbucnit la Copenhaga, considerat ca unul din cele mai mari, de la război pînă-n prezent.

↑ Între 28 februarie și 8 Martie, la Leipzig a fost deschis tradiționalul Tîrg internațional de primăvară — unul dintre cele mai importante centre ale comerțului dintre Est și Vest. În fotografia 1, un aspect de stradă din Leipzig, în zilele Tîrgului. În fotografia 2, o mașină circulară de tricelat, prezentată în pavilionul R. D. Germane.

← Un puternic cutremur a sters aproape de pe fața pămîntului orașul marocan Agadir. Numărul morților în urma tragicei calamități se cifrează la aproximativ 12.000 de persoane.

Pentru a veni în ajutorul sinistraților de la Agadir, Uniunea societăților de Cruce Roșie și Semilună Roșie din U. R. S. S. a pus la dispoziția Societății marocane de Semilună Roșie medicamente, alimente și alte obiecte de primă necesitate. În fotografie: aspect din orașul Agadir, după cutremur.

Aspect de la o sesiune a juriului celui de-al VI-lea Concurs internațional „Fr. Chopin”, desfășurat la Varșovia; de la stînga la dreapta: cunoscutul pianist Artur Schnabel, președintele de onoare al juriului; Zb. Drzewiecki, președintele juriului; Dmitri Kabalevski, vicepreședinte și Henryk Sztompka, vicepreședinte.

REDAȚIA:
București, Piața Științei. Căsuța Poștală 3307 of. 33. Tel. 17.60.10. Int. 1244.
ABONAMENTE
la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.
PREȚUL ABONAMENTELOR:
3 luni, 26 lei; 6 luni, 52 lei; un an, 104 lei.

Prezentarea grafică: Vlad MUȘĂTESCU
Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei „I. V. Stalin”.

LIBERTATE LUI GLEZOSI

Aceste cuvinte se fac auzite mereu mai puternic. Oamenii cinstiti din toate țările lumii cer ca Areopagul, instanța judecătorească supremă a Greciei, să anuleze verdictul odios pronunțat împotriva lui Glezos.

Manolis Glezos, care își are numele înscris în marea carte a eroilor antifasciști, a fost aruncat în spatele gratiilor pe baza unor acuzații false, plătuite de poliția secretă greacă, și condamnat la ani grei de închisoare. Eroul care a scăpat cîndva din ghearele hitleriștilor se află întemnițat astăzi pentru ceea ce în ochii celor care l-au întemnițat pe Glezos constituie o crimă — dreptul de a spune adevărul, de a lupta pentru pace și democrație. Poporul grec — scrie Glezos din închisoare — luptă „pentru ca și în Grecia idealurile păcii, care înflăcărează inimile tuturor locuitorilor planetei noastre, să devină realitate”. Iată profesia de credință a unui luptător pentru binele poporului său. Și pentru aceste rînduri l s-a întemnițat un nou proces lui Glezos, proces în urma căruia Glezos a fost condamnat la alte 7 luni închisoare, iar Kyrkos, directorul ziarului „Avghi”, care le-a publicat, la 5 luni închisoare.

O asemenea samavolnicie nu a făcut decât să crească numărul celor care și ridică glasul în apărarea lui Manolis Glezos și a celorlalți patrioți greci arestați.

În țara unde s-a făcut auzul, pentru prima oară în istoria omenirii, cuvîntul democrație, adevărul trebuie să triumfe. Glezos trebuie achitat — aceste cuvinte le clamează, de la un antipod la celălalt, sute de mii, milioane de oameni și, împreună cu ei, poporul nostru.

SPORT

SFÎRSIT DE SEZON. Ultimul și cel mai disputat meci din cadrul campionatului de hochei a avut loc duminică seara pe patinoarul artificial din Capitală, între echipele Voința-Miercurea Ciuc și C.C.A. Cu toate că au câștigat cu greu partida, militarii au trebuit să se mulțumească cu locul II în clasament, locul I fiind ocupat de formația Voința-Miercurea Ciuc.

Fotografii de Dan BIRLĂDEANU

ÎNCEPUT DE SEZON. Porțile stadioanelor s-au redeschis pentru amatori de fotbal. În Capitală s-a disputat meciul dintre Știința Cluj-Dinamo București. Iată-Moguț, portarul clujean, în momentul spectaculoasei intervenții.

LA ȘCOALA...

de Al. MIRODAN

A început returul campionatului de fotbal.
A început — deci — pasiunea.
A început — așadar — discuția.
A început — prin urmare — critica.
Să ne conformăm...

★
Trebuie să învățăm fotbal. Am mai vorbit o dată, de două sau de cinci ori despre necesitatea ca asociațiile și cluburile să înțeleagă fotbalul precum o tehnică obligând la aptitudine (dacă nu la talent) și învățatură (dacă nu la studiu); sportul de calitate cere mai mult decât un efort: cere muncă. Și nu numai muncă, ci și știință, pricepere. Adică: învățatură.

Din păcate însă...
În meciul cu Știința-Cluj (făgăduitoare apariție).

Dinamo, echipa mai puternică, mai antrenată și mai cu experiență internațională, n-a izbutit să înscrie nici un punct, cu toate că a jucat pe teren propriu, cu toate că s-a străduit impresionant (nimeni nu-i poate învinui pe bucureșteni de lenovie) și — de notat — cu toate că a obținut, în urma dominației (a fost o perioadă când se juca numai în careul Științei), 10 cornere. Un corner nu înseamnă, firește, un gol, dar zece, ei bine zece cornere, se pot schimba lesne, la cursul acțiunilor fotbalistice, pe un punct. Dacă știi ce să faci cu ele.

Dinamo nu știe.
Extremele nu știu, îndestul, să execute loviturile cu precizie.

Centrul înaintaș și interii nu știu, îndestul, să recepteze mingea cu precizie și s-o transforme în șut la poartă, precum transformă siderurgistul minereul brut în metal.

Jucătorii despre care vorbim nu știu carte: jucătorii trebuie să meargă la școală.

★
Trebuie să învățăm fotbal. Am mai vorbit o dată, de două ori sau de cinci ori despre necesitatea

ca antrenorii și conducătorii echipelor, înfăptuind indicațiile foarte juste ale U.C.F.S.-ului și Federației, să nu se îngrijească la antrenamente numai de picioare (este de prisos să atragem atenția că nu ne stă în intenție a subestima importanța piciorului, pe care am considerat-o întotdeauna la justa ei valoare: dorim numai ca această importanță să nu fie mult exagerată) dar, în măsura timpului disponibil, și de cap: proverbele obligă...

Din păcate însă...
În meciul cu Știința-Cluj, Dinamo a beneficiat de câteva lovituri libere, de la 16, 18 sau 20 metri. O lovitură liberă la poartă nu înseamnă — firește — un gol, dar mai multe... Ei bine, mai multe lovituri libere pot însemna ceva dacă știi a le minui cu pricepere.

Dinamo nu știe.
Din executarea loviturilor nu s-a născut nici o minge în plasă, nici o bară, nici măcar un tremur pentru adversar. Nu s-a născut nimic din aceste semințe de gol. Unde ne sînt grădinarii? Jucătorii despre care vorbim nu știu (îndestul) carte: jucătorii trebuie să învețe!